P O U T N Í K

ZPRAVODAJ KLUBU JULESE VERNEA PRAHA

č. 13

O B S A H

Neznámé knihy české science-fiction Marie Grubhoferová: Prázdniny ve hvězdách	str.	2
Václav Vlk: Ach, ta hrozná sci-fi!	str.	6
Host - Film: Conan - Barbar	str.	13
R. E. Howard: Darebáci v domě	str.	17
Host - Ivan Adamovič: Poslední Cimmeřan	str.	43

Zpravodaj Poutník vydává klub Julese Vernea ve spolupráci se sfk Time Machine při KK ČSV SSM VŠCHT Praha.
Vychází jako neperiodický účelový informační materiál.
Příspěvky nečlenů KJV jsou uváděny titulkem Host.
Adresa klubu: Miroslav Martan, Počátecká 12, 140 00 Praha 4
Uzávěrka: 5.5.1987
Neprodejné. Určeno pro vnitřní potřebu.

Neznámé knihy české science-fiction

Marie Grubhoferová: PRÁZDNINY VE HVĚZDÁCH

Román devíti dětí a jednoho psa

Ilustroval Jiří Wowk

Vydal Alois Hynek, Praha 1947

Píše se rok 2004. Celý svět byl koncem dvacátého století změněn vynálezem panergonu. Tehdy se podařilo "skupině amerického-anglických učenců objeviti způsob, kterým bylo lze vyrobiti paprsky, rozkládající všechny prvky v jejich původní podstatu, sílu, čili, jak se již dávno odborně říkávalo, rozbíjeti atomy". Panergon mohl sloužit jako strašná, všeničící zbraň, a tak lidstvo odzbrojilo a nastal mír. Panergon také poháněl stroje a lidstvo začalo žít v dostatku. Všechny motory byly malé válečky (lampy), v nichž "byla malá destička, do níž se vedl elektrický proud záporný, proti destičce byla elektroda kladná. Plněna byla zvláštním plynem, složení obyčejnému lidu neznámého. Když byl z baterie puštěn elektrický proud do lampy, zazářilo nádherné zelené světlo, a paprsky z elektrod vycházejícími byl vzduch ve válcích rozkládán, takže vznikla ohromná výbušná síla, stotisíckrát silnější dříve používané látky ekrazitu." Síla panergonu byla regulována olověnou destičkou, která podle požadované síly odkrývala nebo zakrývala otvor lampy.

Hrdiny této knihy jsou 14-letý Roland, 11-letý Vláďa, 12-letý Rudolf, 8-letý Jiřík, 7-letý Vláďův bratr Luboš, 3-letý Hanuš, 12-letá zlatovlasá Zdenka, 5-letá Zdeničkа, 4-letá Mařenka a černý foxíček Šohaj. Na začátku prázdnin děti vlezou do kosmické rakety v parku Moravské Ostravy. Raketu zkonstruoval Rolandův bratranec Ivo a přichystal ji k letu na Venuši. Měla tam letět automaticky a po osmi letech pobytu zase měla odstartovat automaticky ke zpátečnímu letu na Zemi.

Děti si v raketě hrají na kosmonauty a malý Hanuš raketu skutečně odstartuje. Raketa je naštěstí vybavena vším nutným pro život v meziplanetárním prostoru i pro pobyt na Venuši. Děti ještě krátkou dobu po startu mají spojení vysílačkou se svými vystrašenými rodiči, ale pak zůstanou odkázány jenom na sebe.

Venuše je přivítá obrovskými bouřemi, deštěm, ale také dýchutelným vzduchem. Po přistání si trosečníci v duchu nejlepších tradic dětské literatury zvolí náčelníka - Rolanda a jeho pomocníka - zlatovlasou a dobrosrdečnou Zdenku, která je "maminkou" malých dětí.

Stejně tak podle tradice přistoupí děti k průzkumu svého okolí. Roland se vydal na první průzkumný let na malých závěsných křídlech, schopných nést ho rychlostí 100 km/hod. Prozkoumal rozsáhlou oblast Venuše a zjistil, že se nacházejí na velikém ostrově, na němž je sopka, lesy, močály a řeky. Ostrov je blízko severního pólu, takže tam není takové horko jako na rovníku planety.

Během letu byl Roland napaden velikým létajícím ještěrem a až po těžkém boji se mu ho podařilo sestřelit. Naštěstí většina ještěrů žila na rovníkové pevnině, kterou od jejich ostrova odděloval široký pás moře.

Poté děti žily "všedním" životem trosečníků všech dob: mapovaly krajinu, hledaly nové zdroje potravin (skutečně našly celé pomerančové háje), chodily na lov a hlavně se starší děti snažily vychovávat mladší. To bylo samozřejmě obtížné, protože malé děti se bouřily před každým omezením. Jednou na to celá výprava téměř doplatila.

Vláďa, Jiřík a Luboš tehdy nedovoleně opustili strážní prostor a vydali se sami na průzkum pralesa. Do otevřené rakety pak strkal chobot agresivní mamutí slon a div, že někoho nezabil. Roland ho v poslední chvíli zničil panergonovou pistolí. Poté musel jít zachraňovat trojici "průzkumníků", které na skále obléhal jiný mamutí slon. Tato událost konečně upevnila disciplínu trosečníků.

Bylo to také na čase, protože se jim pak při jednom výletě ztratila malá Zdeničkа, Mařenka a Hanuš. Byli uneseni místními domorodci a měli být obětováni na oltář jejich bohu ptakoještěru. Starší děti však odvážně proniknou do podzemního města domorodců, kde Roland panergonovou pistolí vše uvede na správnou míru. Zabije velekněze Aru a ukáže, že modla ptakoještěra je proti němu bezmocná. Proto byl zvolen králem "Hubených", jak děti nazývaly Venušany podle jejich strašně hubených nohou i rukou a vyhublých holých lebek. Dostal titul Opanahasiho a svou moc upevnil bojem se živým ptakoještěrem, který napadl stádo krav Hubených. Byly to téměř pozemské krávy, až na to, že "jejich huby byly tak prodloužené, že se pásly, aniž se musily shýbati k zemi".

Děti začaly měnit život domorodců. Jejich vzdělávací snahy se nelíbily starším příslušníkům kmene, hlavně kněžům Kotanimu a Saladovi. Když Zdenka nakonec začala učit ženy Hubených sokolská prostná, přetekla číše jejich trpělivosti. Naštěstí v té době byly již děti na Venuši čtyři roky, a tak byly dost staré (Roland 18, Zdenka 16 roků), aby tuto krizovou situaci zvládly.

Kotanimu se podaří zákeřně přepadnout Zdenku a odvléct ji do tajemného podzemí, kde kněžská kasta obětuje lidské oběti dinosaurům, kteří tam v podzemí žijí. Naštěstí příbuzná bývalého velekněze Ary Alati zná cestu do podzemí. Oblíbila si Vládu a prozradí mu tajemství jeskyní. Záchranná výprava vybojuje boj s ještěry, zachrání Zdenku a Kotaniho zaslouženě sežere dinosauří mládě. Salada skončí sebevraždou.

Vývoj národa Hubených pokračuje úspěšně dál, dokud nepřijde pohroma. Obrovské zemětřesení spojí jejich ostrov s pevninou na jihu a otevře tak ještěrům cestu na sever. Roland a jeho druzi vedou řadu měsíců krvavou válku s dravými živočichy Venuše, až je nakonec vyhubí.

Když se přiblížil čas odletu, určil Roland svým zástupcem syna Kotaniho, který byl mezi Venušany nejchytřejší. Spolu s Alati, která se k nim připojila, startují děti 4. června 2012 ke zpáteční cestě. Raketa však byla poškozena zemětřesením a několik panergonových lamp zničeno. Ale jak bývá zvykem, v poslední chvíli, kdy už by zmeškali čas automatického startu, našli v zásuvce stolu náhradní lampy.

Všechno dobře skončilo, raketa šťastně přistála na Zemi, rodiče objímají své poněkud vyrostlé děti, Roland si vezme za ženu Zdenku a Šohaj, "dobrý přítel a ochránce, byl vyznamenán zlatou medailí na zlatém obojku a povýšen na privilegovaného psa zeměkoule s právem lovu kdekoliv".

První vydání této knihy vyšlo v roce 1937; já jsem četl jenom druhé vydání z roku 1947, které je velmi vhodně ilustrované Jiřím Wowkem. Grubhoferová napsala ještě volné pokračování Prázdnin ve hvězdách, které pod názvem Mezihvězdní piráti vyšlo v roce 1939 v sešitě rodokapsu. To má mnohem nižší úroveň a navíc je poplatné ovzduší politické doby, v níž vyšlo.

O. Neff o autorce poznamenává, že psala sci-fi střídavě s dívčími románky a že "její vědecká výbava je slabá". Nepovažuji se v této věci za odborníka, ale myslím si, že na její dobu byly odborné pasáže knihy na úrovni. Neffova věta, že "atomové raketové motory spalují uhlí" ho usvědčuje z toho, že buď knihu četl nepozorně, nebo vůbec.

Do naší přehlídky české science-fiction jsem Prázdniny ve hvězdách zařadil jako představitele sci-fi určené pro mládež. Pokládám tuto knihu za jednu z nejlepších, jaké byly pro děti v této oblasti u nás napsány. Má v sobě to, čeho si nejvíce vážím, totiž optimismus, rozhodnutí překonávat překážky a víru ve vlastní síly. Blíží se v tomto smyslu k Verneově románu Dva roky prázdnin, který asi byl Grubhoferové vzorem.

Naše současná sci-fi určená mládeži většinou své hrdiny odsuzuje do role pozorovatele a nezbývá jim nic jiného, než bezmocně sledovat nevhodné počínání dospělých (Vášová: Blíženci z Gemini, Fekete: Hudba pro vesmířany). I když se vše nakonec v dobré obrátí, není to zásluhou dětských hrdinů, ale jiných sil (Žarnay: Prokletá planeta, Freiová: Cizinci na planetě Kvara). Někdy se mi zdá, jakoby autoři chtěli přenést na děti své touhy o vyřešení problému, na který oni a ani jejich dětští hrdinové nestačí. Typická je scéna v Žarnayho Prokleté planetě, kde se děti vracejí z ekologicky zničené Tuprumeje a nacházejí vlastní řeku otrávenou jedovatou pěnou a lesy pokryté popílkem a vůbec s tím nemohou nic dělat.

Proto je vzácná každá sci-fi určená dětem, která je učí překonávat překážky, hledat pravdu a snít o světě, kde je čekají i jiné radosti, než jsou ekologické pohromy.

- eč -

ACH, TA HROZNÁ SCI-FI!

Málokterá literatura vyvolává tak protikladné pocity u čtenářské obce, jako literatura zvaná sci-fi. Je to sice trochu divné, ale je to pravda. Alespoň u nás.

Většina čtenářů zařazuje, shodně s kritikou, sci-fi literaturu hned vedle detektivek a kovbojek. Odborníci též vedle literatury rytířské, příběhů "meče a magie" a podobně. Pro zjednodušení ji však porovnejme s nejznámějšími žánry a těmi je u nás bezpochyby detektivka a kovbojka.

Tyto žánry si daly do vínku za úkol, co nejlépe čtenáře pobavit, potěšit a dostat jej na lepší psychické vyladění - aferenci, a tím obecně zlepšit stav mysli občanstva ke kladnému hodnocení situace. Jejich osobně a společnosti obecně. Takže ona , ta úpadková literatura, jak je často nazývána, má obrovský význam z hlediska celkového kladného vyladění určité skupiny lidí nebo určité společnosti, samozřejmě společně s ostatními vlivy. Podívejme se na to v praxi.

Otrávený muž, neukojený ve svých ambicích, neboť každý by chtěl být šéfem, kapitánem zámořské lodi či neodolatelným detektivem, vezme ve svém volnu do ruky knížku a usedne. Proč čtou tuto literaturu stále více také ženy, to by byl námět na disertační práci. Tak je, v rámci emancipace, zahrneme mezi muže (pro zjednodušení).

Čtenář tedy usedá do křesla po dni, kdy jej dožíral pitomý šéf, nebo otravní zákazníci, nesmyslné porady, semináře o ničem a navíc jej pobolívá čtyřka vlevo nahoře. Když se propadne do děje, za pár minut se stane kovbojem a nebo detektivem, žena obdivovatelkou neodolatelného detektiva lorda Petra nebo slečnou Marplovou, která se sice také nikam nedostane (jako já chudák holka), ale jak jim to těm nafoukancům natře. Když pak knihu zavírá, unesen dějem, cítí ještě náruč lorda Petra, anebo plavovlasé Maud a zjišťuje, že on šéf měl nakonec trochu pravdu, ten seminář byl slušnej, jen jsem se měl na něj lépe připravit a když dokáže Jim od Bílé řeky a slečna, sedící v křesle a pletoucí punčochy všechno vyřešit, proč bych to nedokázal já. Nebo nedokázala.

Účelu bylo dosaženo, všichni jsou spokojeni. A tohle právě u mnoha čtenářů u nás sci-fi literatura nedokáže. Proč? Abychom mohli

vyslovit stanoviska, musíme znát. Podívejme se tedy nejprve na detektivky a kovbojky. Lidé je milují a čtou, jen nepatrná část občanstva je považuje za škvár. Milovníci detektivek a kovbojek jsou početní a vášniví, rekrutují se ze všech vrstev obyvatelstva a myslím si, že detektivky a kovbojky čtou i ti, kdo je jinak z tribun slovně trhají na cucky. Jak vážený pan profesor ve "Študácích", tvrdě vymáhající druhý díl, tuším "Žlutého šejka", či něco podobného, tedy detektivky přenesené do Arábie.

Jiný postoj zaujímá čtenářská obec k literatuře sci-fi. Většina čtenářů ji považuje za naprostou pitomost a nečte ji. Jak jsem zjistil, dokonce i někteří členové sci-fi klubů čtou jen něco a většinu tvorby, najmně české provenience, odmítají zásadně konzumovat. Menší část, dá se říci skupinka, pak považuje sci-fi literaturu za perlu perel a nečte téměř nic jiného.

Za svoji osobu a pro dodržení objektivity musím konstatovat, že většina z toho, co se u nás (a pokud vím i na západě) vydává, jako sci-fi literatura, je naprostá ptákovina a pitomost. Jsou to mnohdy díla autorů, kteří si netroufli nejen na realistický román, ale ani na detektivku a tak děj svého výtvoru přenesou na Aldebaran a zločinec je dopaden za pomoci elektronického camprdlouchu syntaxtického, geniálního to místního vynálezu, který když se někomu připne na hlavu, tak ten se promptně přizná. Autorovi nevadí ani to, že i v nejblbější detektivce musí detektiv dokázat nezvratně, kdo zločin spáchal a pak teprve chytit zloducha a že přiznání v právní praxi civilizovaných států není podkladem pro odsouzení. Autor to neví, ale čtenář ano.

A tak soudný člověk po přečtení uvedeného veledílka a jím podobných plivne na zem a zapřísáhne se, že než číst takovéhle slátaniny, to si bude večer co večer radějí listovat ve Vilímkově kalendáři, což na vysvětlenou pro mladší čtenáře, byla tiskovina z přelomu století, vydávaná nakladatelem Vilímkem pro nepříliš intelektualizované občanstvo. Ale ne pro blbé. Vilímek věděl, že nemůže p.t. zákazníky odsuzovat do role tupců. Tuto základní pravdu kupodivu mnozí autoři sci-fi nechápou. Konzument literatury lehké, odpočinkové, dostane na nádraží do ruky sešítek plný nesmyslů. Když si jej ve vlaku přečte, zachová se podle toho, o čem to bylo. Pokud to byla detektivka, znechucen zahodí dílko do koše a řekne, bože, to byla ale konina, škoda peněz. Doma si přečtu Gardnera, abych si spravil chuť.

Pokud to však byl sci-fi paskvil, též jej odvrhne, ale s myšlenkou, že takovouhle blbost, jako je ta sci-fi, nebo jak se jmenuje, si už v životě nekoupí.

Onc to vyplývá z toho, že čtenář, alespoň ten náš ví, že jeden připitomělý detektiv jaro nedělá a že existují jiní, jako inspektor French, soukromník Marllowe, inspektor Beck nebo kapitán Exner. Protože zná všechny, jedna nepovedenina mu nevadí. Ze sci-fi nezná skoro nic. Nevěříte? Zeptejte se ho.

Každý gramotný občan ví, že v detektivce jde prakticky vždycky o vraždu, anebo o pokus vraždy a když náhodou ne, tak jde o těžké peníze. Milionek sem, milionek tam, vše v tvrdé měně. Zločin je spáchán a nastupuje "Velký detektiv", pátrá, bloudí, boxuje a rve se. Nebo namáhá mozkové buňky, ale nakonec je zločinec dopaden. A pokud je to správná detektivka, tak je usvědčen a tím to hasne. Takové nechutnosti, jako je zatýkání, eventuálně příprava na popravu se do detektivek nehodí. Pokud tam jsou, čtenář je znechucen.

Skoro v každé detektivce je výrazným prvkem žena. Krásné ženy všech druhů, tvarů a barev jsou zaplétány do příběhu, nejlépe jako překážky na cestě k dopadení pachatele, vraha či zločince století, který vyloupil Londýnskou banku či něco většího. Krásné ženy však nijak v ději nepřekáží, neobtěžují emancipací ani jinými výstřelky a pokud v detektivce ženy myslí, tak nejsou krásné, ale chytré.

Je zajímavé, že tato skutečnost nevadí ani největším feministkám.

Obdobné je to u kovbojek. Ty čtou vlastně jen muži a i sotva slabikující kluk ví, že ten, kdo je oblečen do bílého obleku, je kladný hrdina, záporný že je naopak v černém. Krásná Maud již, již podléhá padouchovi, aby nakonec chudý otec, či bohatý rančer, jak kdy, se slzou v oku přenechali plavovlasou Maud cizinci v bílém oblečku. Obklopeni hromadou slzícího služebnictva, kovboji a mrtvolami. V kovbojce totiž musí hrdina zlotřilce osobně vyřídit a rozstřílet jako řešeto. Jinak by to nebyl "hrdina a cowboy". Představte si, že se "On" odtrhne od rtů Maud a řekne: "Tak jsme je pěkně pochytali, ty zločince, nasaďte jim želízka pastevcové a šup s nimi do věznice. Po cestě jim řekněte, jaká mají dle ústavy práva a sežente jim obhájce ex offo. Teď, když už jim nepatří ranč U zlatý podkovy, tak jsou vlastně nemajetný".

Takhle kdyby skončila kovbojka, tak čtenář, ten samý, který by byl zhnusen, pokud by detektiv místo dokazování osobně zastřelil zločince, tak teď by zařval, co je to za sraba, když si to s nima nevyřídí svými Smith and Wessony sám a hned.

Nezapomeňme také na sex. Celá kovbojka je jím prosycena jako houba vodou. Kluk to jen tuší, ostatní to ví. Ale protože kovbojka vznikla na puritánském východním pobřeží, ač se odehrává v západním pohraničí, sex je potutelný, tajný a navenek jsou nabídnuty jen rty. Ale čtenář ví své. I jak to bylo, když byla plavovláska v zajetí padoucha, i jak to bude pokračovat, jen co oba s Jimem od Bílé řeky zmizí za prvním ohybem a nebude na ně z rodného ranče tak vidět.

Omlouvám se za to dosavadní dlouhé povídání, ono to bez něj nešlo. Teď se vrhneme na sci-fi. A porovnávejme ...

Sci-fi může být, oproti ostatním dvoum žánrům, o čemkoli. O zelených trpaslících, o modrých Marťanech a žlutých Číňanech, velkých červech a neviditelných lidech, může se odehrávat v kosmu, stejně jako pod zemí, v minulosti nebo v budoucnosti, nebo na obou místech najednou. Místo, aby se v poklidu řešila otázka, zda jeho lordstvo, či milionáře v důchodu zapíchl zahradník, tak se lidstvo přemísťuje na jiné planety, vymírá, mrzne, blbne, sežerou ho kobylky nebo roboti, zachrání ho Ufouni, anebo taky zotročí. Kobylky kladou do lidí vajíčka a vůbec je to často plné hrůzy a hnusu. A nebo naopak. Plné pohody a světlých zítřků, tak krásných a radostných, že je z toho člověku přímo šoufl, když si představí ty dokonalé lidičky, poslušně a neomylně a přesvědčeně osidlující vesmír a vítězící silou svého nejjasnějšího ducha, myšlenky a vědomí.

Takže hlavní rozdíl v námětu je v tom, že sci-fi může být o všem a nikoli jen o něčem.

A to je její slabost a ne přednost. Lidé chtějí vědět, co bude zítra a co bude za další zatáčkou a co bude v románě, který si přečtou. Proto tak milují seriály. Nejen v televizi. A proto jediná skutečně úspěšná sci-fi díla doposud byly právě seriály, včetně "Spadla z oblaku". Jistota je to, co lidé chtějí a ne nejistota. A předem hezky o čem to bude. A ne abych si koupil něco a nevěděl, jestli je to hovězí, anebo vepřové, anebo tvrdá houska. Většina lidí se totiž nechává jen nerada opravdu překvapovat.

A pak ty nešťastné zápletky. Pominu Clarka a Asimova a jim podobné, včetně bratrů Strugackých (někdy) a soustředím se na střední proud. Nápaditost v kladení problémů a otázek, protože tato literatura ve svých dílech klade otázky, je většinou úděsná. Řeší se často problémy na úrovni fyziky pro šestý ročník základní školy, způsobem, který by měl v této třídě za následek nejpravděpodobněji propadnutí.

Také znalost zákonů kosmonautiky je neuvěřitelná. Prakticky nulová. Je to skutečně tak. Přečtěte si něco, od obyčejných spisovatelů a nikoli té špičky, kterou se tak rádi pyšníme. A pak ta mravní čistota! U nás se v sci-fi literatuře prakticky ňadra a boky nevyskytují. Kosmonauti jsou líčeni jako bezpohlavní a když už se rozmnožují, tak klonováním. Je to takové čisté, že. Když už se náhodou dva milují, tak pouze platonicky a on je pro jistotu vybrán na výpravu na stopadesát let a ona se jde uložit k ledu, totiž do kapalného dusíku.

Protože však pud sexuální je pudem silným a po hladu nejsilnějším, skutečná literatura se jím zabývá a mnohdy vlastně ani o nic jiného nejde, jako třeba v Othelovi nebo Romeovi a Julii. Naše sci-fi, to je literatura i kritika, je přísně asexuální a v této věci mírně hysterická. Když se o sexu začne hovořit (Sexmise byla světlou výjimkou, díky Polákům za ní), začne být celá nesvá a tak vypadá pro nezaujatého pozorovatele jako stará panna. A taky je tak z tohoto hlediska pro mnohé "přitažlivá".

Na druhé straně, to co sem mnohdy dojde zvenku (knihy i video), není nic jiného než sex, zabalený do sci-fi. Pokud to není nechutné porno, přiznám se, že se to celkem líbí. Myslím si totiž, že jsem normální a tak mi je sexy holka milejší než bezpohlavní "něco" nebo mužatka.

Vraťme se ale k námětům. Autoři i fandové se mnohdy diví, jak to, že čtenáři houfně nehltají tu sci-fi literaturu, která je dobrá nebo výborná, protože je vlastně o jejich budoucnosti. O mutantech, kyborzích, cestě do času a prostoru, o tom, co a jak by mohlo, anebo nemohlo být. Samé zajímavé věci!

V tom to právě je, jak už jsem dříve naznačil. Z knížky, kde hledá čtenář uklidnění, na něj vylejzají potvory, poslední lidé mrznou na rovníku, šílení zločinci berou lidem paměť. Někdy i peníze. Ve většině případů je to hrozné. Málokdy se povede hrůza a děs z bu-

doucnosti udělat tak, aby se na to lidé těšili, třeba jako ve Dnu trifidů. Takže většinou se lidé začnou bát. Mládež ne, ta se tak nebojí. Ona nemá zkušenost, ona se všechno teprve učí. A tak se naučí brát kyborgy a všechnu tu havěť jako něco všedního. Oni totiž pro ně všední už jsou. Vidí je na videohrách. Pro mládež je počítač něco, co se používá a ne problém a celonoční trauma. Podívejme se však na všechny občany středního věku, na tu hlavní čtenářskou sílu, která má pak zpětně rozhodující vliv na ty z mládeže, kteří jsou indiferentní a je jím vlastně jedno, co budou číst.

Takový pán středního věku nechce nic slyšet o tom, že svět Aloise Jiráska, Boženy Němcové a Dostojevského je pryč. I s tou tehdejší idylou i s tehdejšími běsy. Že je mrtev. Protože ono umřelo něco z jeho doby a tím i trochu tak on sám. Že stránek sci-fi se do povídání Babičky ozývá řev raketových motorů a předsmrtné skřeky kosmonautů, řítících se v neovladatelné kabině k planetě, hravě přehluší kvílení Viktorky u splavu. To on nechce. Žádné umělé díly člověka, i když jeho žena možná leží v nemocnici po operaci, kdy ji vsadili endoprotézu a kamarád ze školy žije jen díky umělé ledvině. Pán se dívá na televizi, jejíž obraz přenesla družice, jeho lékař už ví, že když to dobře dopadne, tak mu za pár let v operují kardiostimulátor, chodí kolem nemocnic, v kterých vznikají děti ve zkumavkách a dělá a bude dělat, že o tom nic neví.

Zato ti mladí, pro které je Gagarin minulost a umělí lidé něco přirozeného, ti budou a již vlastně čtou sci-fi a nevadí jim, že je občas střelená. Oni vědí, že i ta nejstřeleněji má v sobě mnohdy víc pravdy, než "seberealističtější" román, pokud to ovšem je sci-fi a ne podfuk, jak již bylo řečeno.

Vzpomínám si, jak jsem jako kluk před třiceti lety četl nějakou hloupou sci-fi knížku, už nevím jakou a o čem, mám pocit, že byla polská, snad tedy Lem a na obrázku na obálce byly domy s rovnými střechami a podivnými lesy antén a tyčí a z rovných obrovských fasád mrkala osamělá okna, malinká v té výšce a myslil jsem si tehdy, že je to obraz příštího století. Jenže dnes, když jdu po pražském sídlišti, tak je to skutečnost. A tak je to s mnohým v té milované a zatracované literatuře. Ona je totiž sci-fi literatura, literaturou budoucnosti. Nejen o budoucnosti, aby nevznikl omyl. Sci-fi může být dějem třeba o minulosti. Ale je to nový literární žánr.

A u nás plně nový, těch pár věcí od Trosky a jeho současníků, to byly spíše romány o okouzlení technikou, takové české období krásného, ale přeci jen více romantického technického, než sci-fistického autora Verna.

Takže sci-fi u nás (a dříve ve světě) je v situaci, v jaké byly kdysi sociální romány. Zpočátku naivní, prodávaly se za šesták na trhu v době, kdy slušně vychovaný občan četl pouze pro pobavení příběhy o rytířích a ctných pannách. Těsně předtím, než tato rytířská literatura zmizela v propadlišti dějin. A tak to šlo dál. Z krváků za pár haléřů se brzo stal detektivní sociálně kritický román. A ten se dnes čte, je uznáván a co hlavně, zobrazuje dobu a svět.

Hrdinové těchto nových, z počátku naivních a někdy skutečně pořadných děl byli lidé z masa a kostí a mluvili řečí své doby. Zobrazovali a řešili problémy, které bylo nutno řešit. Kovboj ovládnutí volných prostor a detektiv pořádku a bezpečnosti v obrovských aglomeracích, které tehdy vznikaly, a kde kvetla zločinnost, o jaké se nám dnes, přes veškeré blábolení o starých zlatých časech dnes ani nezdá. Co to znamená, když se zhroutí zákon, jehož je detektiv představitelem, a když zmizí Spravedlnost, o tom by mohli vyprávět obyvatelé Bejrutu ... On ten detektiv není jen zábava, on je i varování. Jsem tady! Mládež z přelomu století hltala Holmse, střední generace si četla Kříž u potoka. V době, kdy problémy v něm řešené, vyřešil sám čas. S nástupem literatury sci-fi je to stejné.

Takže budeme ještě nějakou dobu kluby bláznů, než dojde čas. Všimněte si totiž. Kovbojky se staly obecně uznávané v době, když už slavní pistolníci byli spolehlivě mrtví a dobytek se pěstoval vědecky. Také detektivka a její hrdina "Velký detektiv", obsadili knihovny v plné síle vlastně v době, kdy vznikla daktyloskopie a byly založeny kartotéky a místo slídění geniálního detektiva nastoupil školený, často nudný tým specialistů, který pachatele jistěji dopadl, ale víc úřadoval, než lezl s lupou po kolenou a propřemýšlel, hraje na housle.

A tak největší rozšíření zlidovění sci-fi literatury předpokládám v době, kdy z Hlavního odletiště budou vyrážet couráky na Mars a Venuši či někam podobně, třeba na umělé satelity a bude se muset přestupovat na stanici Luna II, kde bude cestující, žádný kosmonaut, čekat celý večer na další přípoj a bude tam strašná nuda.

Kdo by se pořád koukal, jak se Zeměkoule otáčí, to už jsme viděli stokrát. Pak se bude kupovat sci-fi literatura o hrdinných pilotech a nekonečných dálkách. Ti, kteří tvoří ve sci-fi tu "velkou literaturu" odejdou sami a oni, nebo jejich následovníci budou hledat jiná nezoraná pole. V té době se také dočkáme kosmického Masona a Delly (tedy já asi už osobně ne) a ze stránek sci-fi se na nás budou šklebit kosmičtí radové Vacátkové, černí míšenci Bonapartové i nějaký Hercule Poirot, který je tak neuvěřitelný a nepravděpodobný, že je ze všech nejlidštější.

Potom budou číst sci-fi všichni. Do té doby jenom my a bláznivá mládež. Kéž bych byl jednou jedním z těch, které si bude ta mládež číst, až dospěje.

Václav Vlk

P.S.
Předem konstatuji, že na kritiku a výtky neodpovídám, korespondenci vracím, s výjimkou redakcí a podobných. Přátelé prominou, činím tak ze zištných a tedy v Čechách vždy plně chápaných důvodů.

P.P.S.
Kritikům předem přiznávám, že tomu nerozumím, mýlím se ve všem ... ... a tadyhle taky. Jejich názor je naprosto a úplně správný a jedině platný a svůj odvolávám a plně souhlasím s jejich, a s každým zvlášť. Howgh. Telefon neberu a kupuji si falešné vousy.

Vlk

HOST

FILM

CONAN - BARBAR

Originální název: Conan - The Barbarian
Země vzniku: USA, 1984
Kamera: Duke Callaghan
Scénář: John Milius, Oliver Stone
Hudba: Basil Poledouris
Režie: John Milius
Hrají: Arnold Schwarzenegger, James Earl Jones, Max von Sydow, Sandhal Bergman aj.

Motto: "Co nás nezabije, dělá nás silnějším."

F. N.

Horda nájezdníků přijíždí vyplenit vesnici. V té chvíli uděluje otec malému Conanovi rady a moudrosti do života nedaleko od vesnice. V okamžiku, kdy zaslechnou bojový ryk nájezdníků, kteří právě masakrují obyvatelstvo nepřipravené k napadení a chabě se bránící vrací se oba do osady. V bitevní vřavě Conan nalézá svou matku a je svědkem vyplenění a pobití všech členů kmene. Poslední živí jsou Conan a jeho matka. Ne však nadlouho, neboť matka je sňata ve stoje vůdcem tlupy. Tomuto způsobu stětí se později říkalo "sokolí let" a ovládali ho jen nejzkušenější bojovníci a válečníci. V tom se ukáže, že Conan není jediný, kdo přežil. Odjíždějící nájezdníci s sebou vlečou na laně přivázané děti - je jich asi tak deset; a mezi nimi i Conan.

V cíli cesty jsou děti přikovány k dřevěným paprskům dobytčího mlýna. Nejsou zde sami, je tu i několik dospělých. Tady stráví Conan velkou část života, ukován na místě koně či jiného tažného zvířete. Běží léta, střídají se zimy. Postav u kola ubývá a ubývá. Conan nabírá víc a víc síly. Až jednoho dne šlape v dobytčím mlýně sám. V tomto okamžiku se ukazuje důvod selekce. Zbyl Conan, největší a nejsilnější ze všech. Stane se gladiátorem.

Conana odpoutají od mlýna. Nový mladý gladiátor se začíná zdokonalovat v zápase a boji. Postupně si osvojuje zacházení s různými zbraněmi, hbitost, mrštnost, vůli. Časem si vybuduje pozici neporazitelného gladiátora, který je souhrnem všech "nej" pravého bojovníka. Přestává mít soupeře, který by mu byl roven. Zde dochází k další změně v Conanově životě. Jeho pán ho propouští na svobodu.

Ozbrojen řetězem, kterým byl přikován, vydává se Conan na cestu. Začne ho pronásledovat smečka vlků. Conan před ní prchá a ve chvíli, kdy ho vlci již téměř mají, bojuje svým řetězem. Podaří se mu šelmy zahnat, ale ne nadlouho. Nakonec před nimi vleze do jakési jeskyně. Za ním se vlci již neodváží.

Conan rozdělá oheň a plameny mu prozradí, že nevlezl do obyčejné jeskyně - ale do krypty. Na trůně tu sedí mumifikovaný bojovník, zřejmě bývalý vládce zdejší krajiny vlků. Při bližší prohlídce nalezne Conan v klíně mrtvého meč, kterým muž na trůně vládl. Conan pochopí, že už se nemusí obávat vlků ani nikoho jiného. Má-li meč, nemůže se mu nikdo rovnocenně postavit. Vezme meč a těžká ho v ruce. To se však nelíbí mrtvému. Mumie jakoby ožije a začne vstávat.

se zjevným úmyslem získat meč zpět. Stáří a stupeň strouchnivění jí v tom zabrání; rozpadne se.

Conan se vydá na další cestu ozbrojen mečem mrtvého bojovníka. Po zdánlivě bezvýznamné epizodě, kdy se Conan ocitá ve spárech čarodějnice, z nichž se nakonec osvobodí, se objevuje ve Městě zlodějů. Tady se dá do spolku s dalším bojovníkem - trochu připomíná samuraje. Společně se rozhodnou, že uloupí vzácný drahokam, kterému se říká Sloní srdce a jejž hlídá ve Věži slona mocný čaroděj a ozbrojená družina. Na cestě do Věže slona se jim postaví bojovník, který by mohl být (vzhledově) vůdcem vikingů. Vysoký s blond vlasy na ramena, typická výzbroj. Vzápětí se ukáže, že to není muž, ale žena. Tak se zrodila Conanova družina - Conan, samuraj a princezna zlodějů, Valerie; tři spojenci na život a na smrt.

Společně proniknou do Věže slona, uloupí drahokam a na zpáteční cestě se utkají s ohromným hadem, kterého společnými silami porazí. Kromě drahokamu si Conan odnáší též erbovní znak, který ve Věži nalezl. Jsou na něm dva spojení hadi. Při pohledu na hady si Conan vzpomene na své dětství, na nájezdníky a na to, že jejich korouhve nesly právě symbol spojených hadů.

Tři úspěšní zloději oslavují získání drahokamu v jedné z městských krčem. Zde je chytí královi vojáci; a protože jsou všichni opilí, vojáci je přemohou a odvedou ke králi. Ten jim slibuje peníze a zlato za to, že nalezenou jeho dceru. Odvlekli ji titíž nájezdníci, kteří zajali kdysi Conana. Protože samuraj a Valerie Conana od vyhovění prosbě zrazují, odjíždí nakonec Conan sám. Průvodcem je mu pouze kůň, meč a znak spojených hadů.

Conan bloudí z krajiny do krajiny, ukazuje znak hadů a ptá se na cestu k jeho majiteli. Nikdo však nic neví. Conan již ztrácí naději, když se dostane do kamenného města mrtvých bojovníků. Všude kolem se válí lidské zbytky mumifikované pouštním větrem. Je zde vidět vysušené bojovníky se zbraněmi v rukách. Conan prochází tímto mrtvým bojištěm a nalézá poustevníka, který tu žije sám mezi mrtvými. Conan se ho ptá, jestli neví, kde hledat znamení hada - konečně dostane kladnou odpověď. Vydá se ukázaným směrem a přichází do města, jemuž vládne podivná církev hada. V přestrojení za mnicha se Conan dostává do chrámu na bohoslužbu. Je odhalen a přemožen. Za trest je ukřižován na osamělý strom v poušti. Přitlučen hřeby má

zemřít hladem a žízní. Za nějakou dobu ztrácí naději na záchranu. S dotírajícími supy si sice poradí, ale vedro se zdá být silnější ...

V nejkritičtějším okamžiku se ukáže, že jej neopustil ani samuraj, ani princezna Valerie. Sejmou Conana ze stromu a odvážejí ho k poustevníkovi do města mrtvých, který ho vyléčí pomocí kouzel. Při tom si však Conana chce s sebou odnést čarodějnice, kterou přemohl na začátku svého putování. Nyní čarodějnice zase pro změnu přemůže Valerie a Conana zachrání. A Conan se uzdraví.

Společně pak všichni tři proniknou podzemním vchodem do chrámu hada a uloupí královskou dceru, která je zde hadí kněžkou. V boji pobijí spoustu nepřátel, zničí také velké množství chrámových ochránců a uprchnou. Netuší, že největší had, přeměněný ve vládce chrámu a zároveň i vůdce tlupy, která vybila Conanův rod, na ně čeká. Ze zálohy těžce zraní princeznu Valerii. Ta zanedlouho zemře. Conan přísahá, že pomstí její smrt i smrt svých rodičů a blízkých.

Spolu s poustevníkem začnou stavět obranné valy, jámy a v nich ostěpy proti jízdě a další důmyslná zařízení na boj proti přesile. V noci Conan zažehne oheň, který spálí mrtvou Valerii. V záři plamenů se utvrdí svazek tří mužů. Utvrdí se odhodlání bojovat do úplného zničení nepřítele.

Ráno přivážou hadí kněžku k jednomu z velkých kamenů a očekávají nepřítele. Ten se objeví na obzoru s prvními paprsky slunce. Zpoza kopců se vynoří jízda, chrámový panovník s hadím erbem a s ním jeho družina ve stejné sestavě jako před lety u Conanovy osady. Nastává boj na život a na smrt. V urputném boji se Conanovi a jeho dvěma přátelům podaří pobít celou družinu; jen hadí velmož prchá zpět do svého města a chrámu.

Netuší, že Conan proniknul podzemím do chrámu za ním - přichází ho zabít. Vládce hadů Conana zpozoruje ve chvíli, kdy se mstitel smrti svých blízkých dostává tři kroky za záda své oběti. Velmož se snaží Conana přesvědčit, aby se dal na jeho stranu, vyzývá ho, aby pohlédl na obrovské shromáždění věřících hada, kteří právě souhlasili se svatou válkou, umlouvá ho, aby se přidal na stranu budoucí mocné říše. Když velmož vidí, že všechna jeho slova byla marná, použije svého hypnotického hadího pohledu, aby Conana udolal jinak. Jenže Conan se v poslední chvíli vzpamatuje, zvedne meč, který už

už pouštěl z ruky a tne do pána chrámu. Druhou ranou ho setne. Tělo mrtvého padne mezi věřící, kteří jsou v šoku z toho, že jejich pán je přemožen. Conan vítězne zvedne hlavu za vlasy, aby ukázal, kdo je tu teď pánem. Věřící, ještě před chvílí zapálení pro boj svaté války, přicházejí k bazénu před chrámem a zhasínají zapálené louče na důkaz toho, že byla vyřčena špatná věštba. Conan ji zlomil. Nakonec se rozcházejí do svých domovů. Conan zůstává sám. Posledním jeho činem je zapálení hadího chrámu a zničení posledních zbytků toho, proti čemu bojoval.

Conan zůstává sám. Sám bez Valerie, bez touhy po pomstě, sám obr a silák, který nemá protivníka.

Láďa Cibulka

Přetištěno s laskavým svolením Světelných roků.

R. E. Howard

DAREBÁCI V DOMĚ

Povídka Rogues in the House byla poprvé publikována v časopise Weird Tales v lednu roku 1934. Překlad - KTK-

Conan se při svých dobrodružstvích stále setkává s překážkami nadpřirozeného druhu a navíc se jeho působiště - Nemedia - stává příliš nebezpečným. Vydává se proto do Corinthie, kde v jednom z malých městských států, které Corynthii tvoří, pokračuje ve své nepříliš zákonité činnosti. Ta spočívá ve schopnosti přivlastnit si nenápadně část majetku svých bohatých bližních. Je tvrdší a zkušenější, než v době, kdy poprvé přišel do jižních království, ale přílišná opatrnost stále není jeho silnou stránkou. V této době je mu asi devatenáct let

Motto:
Jeden v hrůze běží, druhý v krvi leží, třetí poklad střeží ...
Stará říkanka

1.

Na slavnosti u dvora, přistoupil k mladému šlechtici Murillovi Nabonidus - Rudý kněz a pravý vládce města a dvorně mu položil ruku na paži. Murillo se otočil a jeho zrak se setkal s pohledem

záhadných očí, Mladý šlechtic v duchu přemýšlel, jaké zvláštní poselství tyto oči skrývají. Nepadlo mezi nimi jediné slovo, Nabonidus však podal Murillovi s dvornou úklonou malou zlatou krabičku. Mladý šlechtic, který dobře věděl, že kněz nedělá nic bezdůvodně, se při nejbližší příležitosti omluvil a odebral se do svých komnat. Tam krabičku otevřel a uvnitř našel lidské ucho. Komu patřilo, snadno uhodl podle zvláštní jizvy, která jej zdobila, Polil jej studený pot, protože teď již věděl jaké poselství se skrývalo v Nabonidově nevyzpytatelném pohledu.

Ale Murillo, i když měl vlasy napomádované a nakadeřené od dvorního lazebníka, i když na první pohled působil zženštilým dojmem, nebyl beránkem, který by šel pod sekeru dobrovolně. Nebyl si jist, zda si s ním Nabonidus hraje jako kočka s myší, nebo mu dává možnost uprchnout dobrovolně do exilu. To, že byl ještě živý a na svobodě však potvrzovalo, že mu byl poskytnut na rozmyšlenou alespoň několikahodinový odklad. Pravdou bylo, že se nepotřeboval rozmýšlet. Potřeboval nástroj. A osud již tento nástroj připravil. Vyhledal jej v brlozích a nevěstincích chudinské čtvrti, zatímco se mladý Murillo třásl strachy v té části města, která se pyšnila šlechtickými paláci z rudého mramoru a slonoviny.

Byl jeden kněz boha Anu, v jehož chrámu, stojícímu na okraji chudinské čtvrti, se často odehrávaly i jiné věci než pouhé bohoslužby. Ten kněz byl tlustý a dobře krmený a přiživoval se jako překupník kradeného zboží a policejní donašeč. V každém případě vedl nebezpečný život, protože chudinské čtvrti, na jejíchž hranicích chrám stál, se říkalo Bludiště. Byla spletí úzkých uliček a chatrčí uplácaných z jílu a hlíny. V jejich zakouřených putykách a brlozích se scházeli nejzručnější zloději celého království. Nejodvážnější z nich byli jakýsi Gunderman, desertér aquilonské armády a obrovský barbar, pocházející z Cimmerie. Zásluhou zmíněného Anuova kněze byl Gunderman zajat a pověšen na tržním náměstí. Cimmeřanovi se podařilo uniknout a když zjistil, jakou roli v celé záležitosti kněz hrál, vplížil se jedné tmavé noci do Anuova chrámu a podřízl nehodného božího služebníka jako kuře. To vzbudilo ve městě veliké pozdvižení, ale veškeré pátrání po samozvaném mstiteli bylo bezvýsledné. Nakonec Cimmeřana zradila úřadům jakási ženština, která přivedla kapitána stráží s jeho oddílem do tajné místnosti, kde barbar vyspával opici.

Když se na něj stráž vrhla, probral se pronásledovaný rychle k životu. Byl sice silně otupělý po předchozí noci, ale i tak ve své divokosti nejprve zabil kapitána stráže, pak prorazil skupinu vojáků a jistě by se mu podařilo uprchnout, kdyby nesmírné množství alkoholu stále ještě neovládalo jeho smysly. Zmatený a poloslepý se při svém pokusu o útěk nestrefil do otevřených dveří a v plné rychlosti narazil hlavou do kamenné zdi tak prudce, že padl v bezvědomí. Když se pak probral, zjistil, že se nachází v nejpevnějším vězení města. Řetězy, kterými byl přikován ke zdi byly příliš silné i na jeho obrovskou sílu.

A právě v jeho kobce se nakonec řízením osudu objevil Murillo, zahalený v těžkém černém plášti a s maskou, která mu skrývala tvář. Cimmeřan si jej se zájmem prohlížel v domnění, že je to kat, který si přišel obhlédnout svou nejbližší oběť. Murillo uvedl tento omyl na pravou míru a prohlížel si barbara se zájmem nemenším. I ve slabém světle louče, která osvětlovala temnou kobku, s řetězy na noze i rukou působil vězeň dojmem nesmírné fyzické síly. Jeho mohutná postava a svalnaté končetiny spojovaly sílu medvěda s rychlostí a pružností leoparda. Pod rozcuchanou hřívou černých vlasů zářil divokým leskem pár modrých očí.

"Chtěl bys zůstat naživu?", zeptal se konečně Murillo. Barbar nesrozumitelně zavrčel a v očích mu zableskl plamének nového zájmu.

"Když ti umožním útěk, uděláš pro mě něco na oplátku?", pokračoval mladý šlechtic.

Cimmeřan neodpověděl, ale intenzita jeho pohledu byla více než výmluvná.

"Potřebuji, abys zabil jednoho muže."

"Koho?"

Murillův hlas poklesl až k slabému šepotu. "Nabonida, královského kněze."

Cimmeřan nedal najevo jedinou známku překvapení ani strachu. Oproti obyčejným civilizovaným lidem nepropadal hrůze z autorit a zákonů, která je tak hluboce zakořeněna ve většině příslušníků civilizovaných národů. Král nebo žebrák, to bylo Conanovi jedno. Dokonce se ani nezeptal Murilla, proč přišel právě za ním, když Bludiště bylo plné ochotných hrdlořezů.

"Kdy mám uprchnout?", zeptal se.

"Během hodiny. V noci je v téhle části vězení jen jeden strážný. A ten se dá podplatit. Přesněji řečeno, už byl podplacen. Pohleď tady je klíč k tvým poutům. Teď ti je sejmu a zhruba hodinu po mém odchodu přijde vězeňský dozorce. Jmenuje se Athicus a odemkne dveře tvé cely. Svážeš ho pruhy látky ze své tuniky, takže až ho najdou, budou si myslet, že ti přišel napomoc někdo zvenčí a nikdo ho nebude podezírat. Pak se okamžitě vydáš do domu Rudého kněze a zabiješ ho. Až budeš hotov, vrátíš se do Bludiště a půjdeš rovnou do Krysí díry. Tam tě bude čekat můj člověk, který ti dá měšec zlaťáků a dobrého koně. Jistě se ti podaří ztratit se z města a opustit zem."

"Sundej mi ty zatracené řetězy hned!", dožadoval se Cimmeřan. "A ať mi ten strážný přinese něco k jídlu. U Croma, pár dnů žiju jen o vodě a plesnivém chlebu a tak začínám být už pěkně vyhládlý!"

"To zařídím, ale pamatuj! Nesmíš utéci dřív, než se vrátím zpět do svého domu."

Barbar, zbavený pout se vztyčil a protahoval si svalnaté paže, vyhlížející v chabém světle cely přímo gigantický. Murillo se znovu ujišťoval, že pokud existuje na světě člověk schopný vykonat požadovaný úkol, je to tenhle Cimmeřan. Znovu mu zopakoval pokyny a vyšel z cely. Cestou přikázal Athicovi, aby vězni do kobky zanesl pořádný kus masa a džbán piva. Věděl, že může dozorci důvěřovat. Nejen pro peníze, které mu platil, ale především proto, že znal pár věcí z jeho minulosti, které by se daly velice dobře uplatnit.

V okamžiku, kdy se Murillo vrátil do svých komnat, ovládl už svůj strach dokonale. Nabonidus na něj udeří jistě prostřednictvím krále - tím si byl naprosto jist. A protože se u jeho dveří královská stráž zatím neobjevila, věděl Murillo, že Nabonidus s králem ještě nemluvil. Promluví tedy určitě zítra, pokud se ovšem zítřka dožije.

Murillo věřil, že jej barbar nezklame, ani nepodvede. Zda však bude schopen svěřený úkol provést se teprve ukáže. Mnoho mužů se již pokoušelo zavraždit Rudého kněze a sami pak dlouho a v nevýslovitelných mukách umírali. Ale ti všichni pocházeli z měst civilizovaných národů a postrádali vlčí instinkty tak přirozené barbarům. Když se Murillo, stále svírající v prstech zlatou skříňku s uříznutým uchem dozvěděl od svých špehů, že byl polapen proslulý Cimmeřan, napadlo ho, že mu osud sám pomáhá vyřešit jeho problém.

V momentálním bezpečí svého domova proto připil rudým vínem tomu muži s podivným jménem Conan a úspěchu jeho nočního podniku. Odkládal právě pohár, když se objevil jeden z jeho informátorů s novinkou, že Athicus byl zatčen a uvržen do vězení. Cimmeřanův útěk tím byl zmařen.

Murillo cítil, jak se mu krev v žilách mění ve vodu. Jasně viděl v této zlomyslné hříčce osudu Nabonidův zásah. Kdesi v jeho nitru se začalo rodit podezření, že Rudý kněz není obyčejným člověkem ale čarodějem, který čte v myslích svých bližních a pak je nutí tancovat jako loutky podle svých přání a potřeb. Zoufalí se často uchylují k zoufalým prostředkům. Murillo si pod široký plášť připnul meč, opustil tajným východem svůj dům a spěchal opuštěnými ulicemi. Byla přesně půlnoc, když dorazil k Nabonidovu domu, který se chmurně tyčil v rozlehlých zahradách obklopených vysokou zdí, bezpečně chránící jeho tajemství.

Zeď byla vysoká, ale nikoliv nepřekonatelná. Nabonidus se však nespoléhal na tento kamenný val. Bylo třeba se obávat teprve toho, co bylo za zdí. A co to vlastně bylo, Murilo nevěděl přesně. Věděl, že v zahradách pobíhá obrovský zlý pes, který už zadávil několik vetřelců právě tak snadno, jako honící pes zadáví králíka. O dalších nebezpečích, které jej očekávají pro jistotu nepřemýšlel. Těch pár osob, které se dostaly s nějakým oficiálním posláním do domu vyprávělo, že Nabonidus žije v přepychově vybavených komnatách a přesto skromně, s nezvykle malým počtem sloužících. Přesněji řečeno, návštěvníci viděli jen jediného, vysokého, nemluvného muže, který se jmenoval Joka. Bylo slyšet, že v domě se pohybuje ještě další osoba, pravděpodobně otrok, kterého však nikdo nespatřil. Největší záhadou tohoto tajemného domu však byl sám Rudý kněz, protože jeho intriky a moc, doslova ovlivňující královskou zahraniční politiku, z něj dělala nejmocnějšího muže království.

Murillo přelezl přes zeď a seskočil na druhou stranu, do tmavého moře stínů, ve kterých se zahrada utápěla. Tmavé chomáče křovin a převislých větví tvořily inkoustové skvrny na maličko světlejším pozadí. V oknech domu, který se chmurně tyčil uprostřed zahrady, nesvítilo jediné světlo. Mladý šlechtic se tiše a rychle pohyboval mezi trsy křoví. Neustále čekal, kdy uslyší štěkot obrovského psa a kdy spatří mohutné tělo vybíhající z podrostu. Nebyl si jist, že

meč je zbraní, která by stačila zastavit zvíře v útoku, ale neváhal. Zdálo se mu, že je jedno, zda zahyne v tesácích divokého zvířete, nebo pod katovskou sekerou.

Pak zakopl o jakousi velkou, poddajnou hmotu. Sehnul se, aby ve slabém světle hvězd lépe viděl. Rozeznal zdechlinu obrovského psa, který měl střežit zahradu. Zvíře mělo zlomený vaz a po celém těle byly stopy, které mohly být způsobeny pouze obrovskými tesáky. I Murillovi bylo na první pohled jasné, že to není dílo lidských rukou. Pes se musel srazit s obludou mnohem divočejší, než byl sám. Murillo se nervózně rozhlédl po temné mase stromů a křovin. Pak s pokrčením ramen k tichému domu.

Už první dveře, které zkusil, byly odemčeny. Opatrně vstoupil dovnitř, meč v ruce a ocitl se v dlouhé, tmavé chodbě, jen slabě osvětlené světlem, pronikajícím závěsem na druhém konci. Dům byl naprosto tichý. Murillo tiše přešel chodbou a zastavil se u závěsu. Opatrně nahlédl dovnitř, do dobře osvětlené místnosti. Viděl velký pokoj, jehož okna byla pečlivě zastřena těžkými sametovými závěsy. Uvnitř nebylo živé duše, ale uprostřed polámaného nábytku a potrhaných závěsů, svědčících o divokém zápase, leželo mrtvé tělo. Muž ležel na břiše, ale hlava byla otočena zpět v podivném úhlu. Zdálo se, že se oči v divoce zkřivené tváři vytřeštěně upírají přímo do obličeje zděšeného vetřelce.

Poprvé v této podivné noci Murillovo pevné odhodlání zakolísalo. Vrhl nejistý pohled zpět chodbou, kterou přišel. Při představě začernalého špalku a katovské sekery se však znovu vzchopil. Přešel místnost a širokým obloukem obešel mrtvé tělo, ležící uprostřed. I když mrtvého nikdy neviděl, věděl z popisů, že je to Joka, Nabonidův nemluvný sloužící.

Dalším závěsem nahlédl do široké, kruhové místnosti, kterou v polovině mezi vyleštěnou podlahou a vysokým stropem obtáčel ochoz. Tato místnost byla zařízena skutečně královsky. V jejím středu stál nádherně vyřezávaný mahagonový stůl, pokrytý nádobami a podnosy s vínem a vybranými lahůdkami. Pak Murillo ztuhnul. V mohutném křesle, které stálo zády k němu, zahlédl část postavy v povědomém oblečení. Viděl ruku, částečně vyčnívající z širokého rudého rukávu a spočívající na opěradle, hlava, zahalená v charakteristické rudé

kápi, byla skloněna dopředu, jakoby v meditaci. Právě tak viděl Murillo sedávat Nabonida tisíckrát u královského dvora.

Proklínaje údery vlastního srdce, plížil se mladý šlechtic po špičkách napříč místností, ruku s mečem nataženou kupředu, celé tělo připraveno k rozhodujícímu úderu. Jeho oběť seděla nehybně a zdálo se, že ani v nejmenším netuší přibližující se nebezpečí. Možná, že Rudý kněz usnul, nebo už v křesle sedí jen tuhnoucí mrtvola? Když Murilla dělila od křesla vzdálenost jediného kroku, postava v křesle se náhle vztyčila, obrátila a pohlédla Murillovi přímo do tváře.

Murillo zblednul a zkameněl na místě. Meč mu vypadl z ruky a zazvonil na leštěné podlaze. Příšerný výkřik se mu vydral z bezkrvých rtů a byl vzápětí následován úderem těla, které bezvládně padlo k zemi. Pak se v domě Rudého kněze opět rozhostilo hrobové ticho.

2.

Krátce potom, co Murillo opustil Conanovu celu, přinesl Athicus vězni velký podnos, na kterém byl mimo jiné i obrovský kus hovězího a džbán piva. Zatímco se Conan s divokou chutí vrhnul na jídlo, obešel Athicus všechny cely, aby se ujistil, že je vše v pořádku a že inscenovaný útěk z vězení nebude mít nežádoucí svědky. Právě v té chvíli vstoupila do vězení skupina vojáků a zatkla ho. Murillo se však mýlil, když se domníval, že to bylo v souvislosti s plánovaným útěkem divokého Cimmeřana. Jednalo se o úplně něco jiného. Athicus se stal poněkud bezstarostným ve stycích s podsvětím a jeden z jeho minulých hříchů byl odhalen.

Jeho místo zaujal jiný dozorce. Byl tupý a poslušný a žádný úplatek nebyl sto odvrátit jej od bezchybného plnění povinností. Neměl ani ambice, ani samostatný úsudek, nicméně choval přehnané představy o důležitosti práce, která mu byla svěřena.

Když byl Athicus odveden k oficiálnímu výslechu, nový dozorce obešel cely. Když se dostal až ke Conancvě cele, byl jeho smysl pro předpisy šokován a vyburcován pohledem na vězně, který, zbaven okovů seděl pohodlně opřen o zeď a ohlodával poslední zbytek masa z veliké hovězí kosti. Dozorce byl tak rozhořčený tímto pohledem, že se dopustil osudné chyby. Aniž zavolal na pomoc stráže z jiné části

vězení, vstoupil sám do cely. Byla to první chyba, které se při výkonu svého povolání dopustil a zároveň to byla jeho chyba poslední Conan mu roztil kostí hlavu, sebral mu dýku, svazek klíčů a v klidu opustil svůj nehostinný útulek. Jak řekl Murillo, v noci byl v této části vězení pouze jediný dozorce. Tak se Cimmeřan dostal z vězeňských zdí za pomoci svazku klíčů a brzo se ocitl venku, tak jakoby Murillův plán fungoval bez jediné chybičky.

Ještě ve stínu vězení se Conan zastavil, aby se rozhodl, co udělá dál. Napadlo ho, že když uprchnul vlastním přičiněním, nedluží tedy Murillovi vůbec nic, na druhé straně to byl mladý šlechtic, kdo jej zbavil řetězů a opatřil mu stravu. Bez toho by byl útěk téměř nemožný. Došel k názoru, že je přeci jen Murillovi zavázán a protože byl mužem, který se vždy snažil platit dluhy, rozhodl se dodržet slib, který šlechtici dal. Nejprve si však chtěl vyřídit jednu vlastní malou záležitost.

Odhodil rozervanou tuniku a vydal se do noci oděn pouze bederní rouškou a koženými sandály s vysokým šněrováním. V chůzi zkoušel ukořistěnou dýku. Byla to vražedná zbraň s širokou, oboustranně broušenou čepelí, dlouhou dobrých čtyřicet centimetrů. Kradl se tmavými alejemi a slabě osvětlenými uličkami, až dorazil k cíli své cesty - do Bludiště. Ve spleti uliček se pohyboval s jistotou člověka, který je důvěrně zná. Tato čtvrť byla skutečným bludištěm černých průchodů, malých nepravidelných náměstíček a dvorů a úzkých klikatých uliček. Ve vzduchu se vznášel ostrý zápach odpadků a špíny, nedlážděné uličky byly pokryty blátem. O kanalizaci tady nikdo neslyšel. Odpadky všeho druhu se vyhazovaly přímo z oken na ulici, kde tvořily hnijící hromady a kaluže, vydávající nesnesitelný zápach. Pokud člověk nedával při chůzi dobrý pozor, mohl snadno uklouznout a padnout do páchnoucí břečky, často po pás hluboké. Nebylo žádnou zvláštností zakopnout o lidské tělo s rozbitou hlavou, nebo s podříznutým krkem. Počestní lidé se Bludišti zdaleka vyhýbali a měli pro to dobré důvody.

Conan konečně dorazil do domu, který byl cílem jeho cesty, aniž byl spatřen. Právě v tom okamžiku vycházel ten, s nímž se Conan toužil nesmírně setkat. Ve chvíli, kdy se Cimmeřan přikrčil na temném dvorku, loučila se dívka, která jej zradila policii, o patro výš se svým novým milencem. Když se za tím mladým lumpem zavřely její

dveře, sestupoval dolů po rozvrzaných schodech, momentálně ponořen v myšlenky. Jistě myslel na to, na co myslela většina obyvatel této požehnané čtvrti, totiž, jak si přivlastnit co největší část majetku svých bližních. Byl skoro u paty schodiště, když se náhle zastavil a vlasy se mu zježily v zátylku. Přímo před ním se vztyčil obrovský, tmavý stín a zableskly se oči, podobné očím divoké šelmy. Posledním co uslyšel, bylo divoké zavrčení, když se na něj tvor vrhl a ostrá čepel, která se mu vnořila do břicha, ukončila jeho život. Z hrdla se mu vydral přidušený výkřik a pak se tělo bezvládně zřítilo pod schodiště.

Barbar se nad ním na okamžik vztyčil, příšerný, s očima planoucíma. Byl si jistý, že výkřik slyšel, ale lidé v Bludišti velmi důrazně dbali pouze o své vlastní záležitosti. Smrtelný výkřik na temném schodišti nebyl ničím neobvyklým. Jistě se nakonec najde někdo, kdo půjde pátrat co se stalo, ale v žádném případě to nebude hned.

Conan vyšel po schodech a zastavil se u dveří, které tak dobře znal. Byly zevnitř zajištěny závorou, ale stačilo prostrčit čepel dýky škvírou mezi rámem a dveřmi a nadzvednout ji. Vstoupil dovnitř, zavřel za sebou dveře a otočil se k dívce, která jej vydala vojákům.

Děvče sedělo se zkříženýma nohama na rozházené posteli. Zbledla a třeštila oči, jakoby viděla zjevení. Slyšela výkřik na schodech a viděla v Conanově ruce širokou rudou čepel. Byla tak pohlcena vlastním strachem, že neplýtvala časem na oplakávání milence, jehož osud jí byl jasný. Začala prosit o život, zalykala se pláčem a vyrážela z hrdla ztaženého strachem napůl nesrozumitelné prosby. Conan neodpovídal, nehybně stál a upíral na ni planoucí oči, zatímco ztvrdlým palcem nevědomky zkoušel ostří své zbraně.

Pak přešel místnost a dívka, zahnaná na posteli až ke zdi, vyrážela zoufalé prosby o milost. Uchopil nepříliš jemnou rukou její husté světlé vlasy a vytáhl ji z postele na zem. Dýku zasunul zpět do pouzdra a sevřel svou zajatkyni pevně pod levou paží. Pak vykročil k oknu. Jako u většiny domů byla v každém patře pod okny nepříliš široká římsa. Jako nepřerušený pás běžela kolem celého domu. Conan rozkopl okno dokořán a vystoupil na římsu. Kdyby byl někdo dole na ulici, mohl být užaslým svědkem, jak po úzké římse v druhém poschodí opatrně kráčí muž, který pod jednou paží svírá kopající polonahou ženu. Těžko by jej napadl rozumný důvod pro takové počínání, ale ani dívka nevěděla, co se bude dít.

Když Conan dosáhl místa, které měl na mysli, zastavil se a volnou rukou se zachytil zdi. V budově se náhle rozlehly poplašné zvuky, které svědčily o tom, že mrtvola už byla nalezena. Děvče se začalo kroutit a kopat s novou silou. Conan pohlédl dolů, do temné uličky plné bláta, špíny a odpadků. Krátce se zaposlouchal do zvuků přicházejících zevnitř a do neutichajících proseb své oběti. Pak dívku s neuvěřitelnou přesností hodil dolů, do nejhlubší kaluže špíny a výkalů uprostřed uličky. Chvíli se s očividným potěšením kochal, jak se mrská a převaluje v odporné, páchnoucí břečce a se zájmem naslouchal proudu sprostých nadávek, který se řinul z rozkošných dívčích úst. Nakonec se dunivě rozesmál. Pak obrátil pozornost k sílícímu hluku v domě a rozhodl se, že je načase vydat se za důležitějším úkolem dnešní noci - totiž zabít Nabonida.

3.

Murilla probralo k vědomí dunivé zazvonění čehosi kovového. Zasténal a opile se posadil. Okolo vládlo naprosté ticho a tma a on na okamžik podlehl panice, když jej napadlo, že oslepnul. Tak se mu vybavil poslední okamžik než ztratil vědomí a otřásl se. Hmatem zjistil, že leží na zemi, tvořené pravidelně opracovanými kamennými dlaždicemi. Další ohledání ukázalo, že zdi jsou vystavěny ze stejného materiálu. Pracně se zvedl na nohy, opřel se o studený kámen a zmateně se pokoušel zjistit kde je. Byl si skoro jistý, že v nějakém vězení, ale kde se toto vězení nachází a kolik může být hodin, nebyl schopen odhadnout. Matně si vybavil kovové zadunění a přemýšlel, co mohlo znamenat. Zavírala se to kovový vrata jeho vězení, nebo to byl gong, ohlašující příchod popravčího?

Při této myšlence se otřásl odporem a pomalu se vydal za pomocí hmatu podél zdi svého vězení. Čekal, že každou chvíli narazí na konec místnosti, ale brzo pochopil, že kráčí jakousi dlouhou chodbou. Držel se těsně u zdi, protože měl strach z jam, nebo nástrah, které by mohly být v chodbě. Pak před sebou vytušil jakousi překážku. Neviděl nic, ale snad zachytil sluchem tichý zvuk, nebo jej varovalo podvědomí. Zastavil se a srdce se mu rozbušilo. Byl si jistý, že v temnotě před ním se skrývá živý tvor.

Pak téměř znovu omdlel, když ze tmy před ním zasyčel hlas se silným cizím přízvukem: Murillo, co tady děláš?"

"Conan!", mladého šlechtice zaplavil pocit úlevy, zatápal v temnotě a jeho ruce se zachytily obrovských nahých ramen.

"Ještě dobře, že jsem tě poznal", zavrčel barbar. "Jinak bych tě byl zapíchnul jako vykrmené prase."

"Kde to jsme, při Mitrovi?"

"V katakombách pod domem toho prokletého Rudého kněze, ale proč jsi ..."

"Kolik je hodin?"

"Krátce po půlnoci."

Murillo zatřásl hlavou a pokoušel se uspořádat zmatené myšlenky.

"Co tady děláš?", ptal se Cimmeřan.

"Přišel jsem zabít Nabonida. Slyšel jsem, že ve tvé části vězení vyměnili žalářníka ..."

"To je pravda", zavrčel Conan. "Tomu novému jsem musel rozbít hlavu, abych se dostal ven. Byl bych tady už dávno, ale musel jsem si vyřídit jednu soukromou záležitost. Takže teď je na řadě Nabonidus!"

Murillo se otřásl. "Conane, jsme v domě arciďábla! Přišel jsem zabít zlého člověka a setkal jsem se s chlupatým ďáblem!"

Conan nejistě zabručel. Byl nebojácný jako raněný tygr, ale nadpřirozené věci v něm vzbuzovaly podvědomý neklid, jako v každém primitivním tvorovi.

"Když jsem vniknul do domu", šeptal Murillo tiše, jakoby okolní temnota byla plná naslouchajících uší, "našel jsem v zahradě Nabonidova psa, rozsápaného na kusy. V domě jsem narazil na služebníka Joku. Měl zlomený vaz. Pak jsem uviděl samotného Nabonida. Seděl v křesle a byl oblečen jako vždycky. Nejdřív jsem myslel, že je také mrtvý. Plížil jsem se k němu s mečem, abych se přesvědčil. V tom vstal a obrátil se ke mně! Bohové!"

Vzpomínka na prožitou hrůzu zbavila mladého šlechtice na okamžik řeči a znovu se zachvěl, jakoby opět prožíval tu hroznou chvíli.

"Conane", pokračoval šeptem, "to, co stálo přede mnou, nebyl člověk! Postavou i chováním se to podobalo člověku, ale pod rudou

kápí kněžského roucha se mi zjevila šílená tvář noční můry! Obličej byl porostlý černými chlupy a z nich hleděly dvě malé oči podlité krví. Nos byl plochý, s širokými nozdrami a v rozšklebené tlamě se blýskaly žluté tesáky, velké jako zuby psa! Ruce, vyčnívající z červených rukávů, byly znetvořené a také pokryté černými chlupy. To jsem stačil zahlédnout, než mne zachvátila hrůza. Pak mě opustily smysly a já jsem omdlel."

"A potom?", zeptal se Cimmeřan nejistě.

"Přišel jsem k vědomí před chvílí. Ta obluda mne musela shodit sem, do podzemí. Poslyš, Conane, vždycky jsem podezříval Nabonida, že není tak docela člověkem. Je to démon - napůl zvíře a napůl člověk! Ve dne se pohybuje mezi lidmi v lidském těle a v noci na sebe bere svou pravou podobu!"

"Tak to vypadá", odpověděl Conan. "Každý přece ví, že jsou lidé, kteří na sebe mohou podle libosti brát podobu vlčí. Ale proč najednou zabil jak svého psa, tak svého služebníka?"

"Kdo může postihnout myšlení démona?", odpověděl Murillo.

"My se musíme především dostat odtud, z podzemí. Lidské zbraně nemohou démona ohrozit. A jak jsi se sem vlastně dostal ty?"

"Odpadním kanálem. Řekl jsem si hned, že zahrada bude střežená. Kanál prochází tunelem, ústícím tady v katakombách. Doufal jsem, že tady dole najdu nějaký otevřený vchod do domu."

"Výborně! Pak můžeme uprchnout cestou, kterou jsi přišel!", zvolal Murillo. "K čertu se vším! Až se dostaneme z tohoto hadího hnízda, snad se nám podaří vyhnout se královským strážím a pokusíme se o útěk z města. Běž první!"

"To je marné", zavrčel Cimmeřan. "Tou cestou se ven nedostaneme. Když jsem vlezl do odpadního tunelu, sjela ze stropu železná mříž. Kdybych neměl štěstí a neuskočil jako blesk, přibodly by mě nabroušené konce mříže k zemi jako červa. Zkoušel jsem mříži zvednout, ale ani se nepohnula. Tou by nepohnul ani slon. A navíc je tak hustá, že by se jí těžko protáhl zajíc."

Murillo zaklel a po zádech mu přeběhl mráz. Měl vědět, že Nabonidus neponechá žádný přístup do domu nestřežen. Kdyby Conan nebyl nadán instinkty a rychlostí dravce, jistě by se stal obětí obranného systému, umístěného v podzemním tunelu. Pochopitelně jeho váha, když vnikl dovnitř, uvolnila skrytou pojistku nebo pero a tak

byl spuštěn mechanismus, který uvolnil mříž skrytou ve stropě tunelu. Ať už to bylo jakkoliv, byli oba uvězněni v podzemí.

"Teď nám zbývá jen jedno", ozval se nakonec Murillo, který se teď viditelně potil. Musíme hledat další východ. I v tom bude bezpochyby umístěna nějaká past, ale nemáme na výběr!"

Barbar na souhlas zavrčel a oba náhodní spojenci začali opatrně postupovat chodbou. V té chvíli Murilla něco napadlo.

"Jak jsi mě vlastně v té tmě poznal?", zeptal se.

"Když jsi přišel do mé cely, byl jsi cítit zvláštním olejem na vlasy", odpověděl Conan. "Když jsem se přikrčil tady ve tmě a připravoval se k útoku, ucítil jsem naštěstí tentýž olej."

Murillo přičichl k jednomu pramenu svých dlouhých a pečlivě udržovaných vlasů. Uvědomil si jak citlivé jsou barbarovy smysly. I když přiložil vlasy až k nosu, zachytil jen velmi slabý závan známé vůně.

Když vykročili chodbou, sklouzla mu ruka instinktivně k boku, aby uchopil meč a v duchu zaklel, když zjistil, že je prázdná. Kdesi před nimi se objevil slabý svit a za chvilku dorazili až k ostrému záhybu chodby, kterým pronikalo našedlé světlo. Společně nahlédli za roh a Murillo, který se opíral o mohutné Cimmeřanovo rameno cítil, jak Conan ztuhnul. Pak to zahlédl i on. Za ohybem chodby, na vzdálenějším konci, byl velký, stříbřitě lesklý kruh nebo disk, který vydával záři. Ve světle spatřil Murillo ležet na zemi tunelu polonahé, bezvládné tělo muže. Postava ležela obličejem k zemi a připadala mu podobně známá, i když nebyl schopen uvědomit si proč. Pokynul Cimmeřanovi, aby jej následoval. Došli k ležícímu muži a Murillo se nad ním sklonil. Přinutil se překonat nesmírný odpor a obrátil tělo na záda. Pak mu unikla sprostá nadávka, dokonce i Cimmeřan divoce zavrčel.

"Nabonidus! Rudý kněz!", vykřikl Murillo a jeho myšlenky se zatočily ve zmateném víru nedůvěry a údivu. "Ale kdo byl potom ... Co to?" Kněz zasténal a pohnul se. Kočičím pohybem se k němu Conan sehnul a nasadil mu hrot dýky do prsa. Murillo jej uchopil za zápěstí.

"Počkej! Ještě ne!"

"A proč ne?!", odsekl Conan. "Odhodil svou nadpřirozenou podobu a spí. Chceš, aby přišel k vědomí a roztrhal nás na kusy?"

"Ne! Počkej!", naléhal Murillo a pokoušel se uspořádat zmatené myšlenky. "Podívej! Nespí - vidíš tu modrou podlitinu na spánku? Byl omráčen! Už tady může ležet dost dlouho."

"Pokud si pamatuji, přísahal jsi, žes ho viděl nahoře, a to v podobě divoké obludy", řekl Conan.

"To ano! Nebo snad - pozor, přichází k sobě. Počkej s tou dýkou Conane. Tohle tajemství je mnohem hlubší, než jsem si myslel. Než ho zabijeme, musím si s tím knězem promluvit!"

Nabonidus těžce pozvedl ruku a dotkl se poraněného spánku, cosi zamumlal a otevřel oči. V první chvíli byly prázdné a nevýrazné. Pak se v nich v jediném okamžiku objevila inteligence, kněz se posadil a upřel zrak na podivnou dvojici. Jeho nesmírně bystrý mozek, který byl dočasně ochromen, začal zase naplno fungovat. Rychle se rozhlédl po okolí a pak upřel oči na Murillovu tvář.

"Jaká čest pro můj dům, vznešený pane!", zasmál se chladně a to už jeho oči klouzaly po obrovské postavě, která se tyčila za Murillem. "Přivedl jste sebou námezdného mordýře, jak vidím. To se váš meč tolik vzpíral ukončit můj nevhodný život?"

"To by stačilo", odsekl netrpělivě Murillo. "Jak dlouho už tady ležíš?"

"To je trochu těžká otázka pro člověka, který se právě probral z bezvědomí", odpověděl kněz. "Nevím, kolik je hodin. Ale byl jsem omráčen ve chvíli, kdy do půlnoci chyběla slabá hodina."

"A kdo to tedy je nahoře v domě, převlečený do tvých šatů?", vyptával se Murillo.

"To bude Thak", odpověděl Nabonidus a opatrně si ohmatával podlitinu. "Ano, to bude jistě Thak. A v mých šatech? Ten pes!"

Conan, který zatím ničemu nerozuměl, se neklidně pohnul a zamumlal cosi ve své nesrozumitelné mateřštině.Nabonidus na něj vrhnul nejistý pohled.

"Jak vidím, nůž toho mordýře touží po mé krvi", řekl. "Myslel jsem, že budeš dost chytrý na to, abys pochopil mé varování a opustil město."

"A jak jsem měl vědět, že se mi to opravdu podaří?", odpověděl Murillo. "Kromě toho, tohoto města se týkají všechny mé zájmy."

"No, ten hrdlořez je pro tebe opravdu důstojným společníkem. Už jsem tě nějaký čas podezíral. Proto jsem nařídil, aby odstraní-

li toho bledého dvorního sekretáře. Než zemřel, dozvěděl jsem se od něj spoustu zajímavých věcí. Mimo jiné také jméno jistého mladého šlechtice, který jej vydírá a kterému zrazuje státní tajemství, které dotyčný šlechtic obratem dobře prodává nepřátelským stranám. Nestydíš se, Murillo, ty zloději s bílýma rukama?"

"Nemusím se stydět o nic víc, než ty, který se vrháš na každou kořist jako sup!", odpověděl Murillo obratem. "Ty využíváš celé království podle své potřeby a pod maskou moudrého státníka podvádíš krále, ožebračuješ bohaté, utiskuješ chudé a celou budoucnost národa jsi obětoval na oltář svých bezohledných ambicí?! Chováš se jako vykrmený vepř s rypákem v plném korytě! Jsi větší zloděj a lump než já. Tady ten Cimmeřan je z nás tří nejčestnější, protože krade a zabíjí veřejně a nezapírá to!"

"Dobrá, tak jsem se tady hezky sešli, všichni darebáci." Souhlasil Nabonidus nevzrušeně. "A co teď? Můj život?"

"Když jsem uviděl ucho nezvěstného sekretáře, věděl jsem, že jsem odsouzen ke zkáze", odpověděl bez zaváhání Murillo. "Předpokládám, že jsi chtěl proti mně poštvat krále. Mám pravdu?"

"Naprosto", odpověděl kněz. "S dvorním sekretářem jsem si poradil snadno, ale ty přece jen patříš k prominentům. Měl jsem v plánu ráno o tobě povyprávět králi jednu povedenou historku."

"Vtípek, který by mě stál hlavu, co?", spíš pro sebe poznamenal Murillo. "Takže král zatím neví o mých zahraničních stycích?"

"Vystihl jsi to přesně, zatím", povzdechl Nabonidus. "A protože tvůj společník už nemůže udržet nůž v klidu, jak vidím, pravděpodobně král tu historku příjde."

"Ty bys měl vědět, kudy se dostat z téhle krysí díry ", řekl po chvíli Murillo. "Dejme tomu, že ušetřím tvůj život. Jsi ochoten odpřísáhnout, že nám pomůžeš uprchnout a necháš si pro sebe, co víš o mých obchodech?"

"Kdy dodržel kněz přísahu!?", vmísil se do hovoru Conan, který konečně pochopil, kam hovor směřuje. "Pusť! Podříznu ho. V Bludišti se říká, že má černé srdce, takže jeho krev by měla být také černá, nebo ne?"

"Tiše!", zašeptal Murillo. "Když nám neukáže, kudy ven z téhle díry, shnijeme tady zažňva. Tak co Nabonide, jak se dohodneme?"

"Co udělá vlk, který se chytil za nohu do pasti?", zasmál se kněz. "Jsem ve vaší moci a pokud se odtud máme dostat, musíme si pomoci navzájem. Přísahám, když tohle dobrodružství přežijeme, zapomenu všechno co o tobě vím. Přísahám při duši samotného Mitry!"

"V tom případě jsem spokojen", zahučel Murillo. "Ani kněz neporuší takovou přísahu. Tak a teď pryč odsud. Tady můj přítel sem vnikl odpadním tunelem, ale hned za ním uzavřela ústí tunelu mříž. Nevíš náhodou, jak by se dala zvednout?"

"To se odtud z podzemí, provést nedá", odpověděl kněz. "Ovládací zařízení je nahoře, v místnosti nad tunelem. Odtud vede pouze jediná cesta, kterou vám ukážu. Ale teď mi řekni, jak jsi se sem dostal ty?"

Murillo mu ve zkratce pověděl svůj příběh a Nabonidus s pochopením pokýval hlavou. Potom se toporně postavil na nohy. Chvilku stál na místě a pak se kulhavě vydal chodbou. Brzo dorazili k ohybu, za nímž se chodba rozšiřovala do velké místnosti. Na protilehlé zdi tohoto prostoru byl zavěšen veliký, stříbřitě lesklý kotouč. Světla v této místnosti zřeteleně přibylo, i když stále nebylo silnější než slabý opar. V blízkosti kotouče uviděli úzké schodiště vedoucí vzhůru.

"Tady je východ, o kterém jsem mluvil", řekl Nabonidus. "A silně pochybuji o tom, že dveře na horním konci schodiště budou zastrčeny na závoru. Ale myslím, že první, kdo těmi dveřmi projde, zemře stejně jistě, jakoby si podřízl krk. Podívejte se sem."

To, co považovali za stříbrnou desku, bylo ve skutečnosti veliké zrcadlo, zasazené do zdi. Nad ním ze zdi vyčníval spletitý systém měděných trubek, které se k zrcadlu ohýbaly v pravých úhlech. Když do nich Murillo nahlédl, spatřil množství malých zrcadel, uspořádaných na první pohled bez ladu a skladu. Obrátil svou pozornost zpět k velkému zrcadlu na zdi a vykřikl úžasem. Conan, který mu nahlížel přes rameno nevěřícně zavrčel.

Připadalo jim, že nahlížejí velkým oknem do dobře osvětlené místnosti. Na zdech visela velká zrcadla a mezi nimi sametové draperie. Viděli hedvábím potažené gauče a křesla vyřezávaná z ebenu a slonoviny. Několik východů, vedoucích z místnosti, bylo zakryto těžkými závěsy. A před jedním z východů, který nebyl zatažen závěsem, seděla mohutná, černá postava, která tvořila groteskní protiklad bohatému vybavení celé komnaty.

Murillo opět pocítil, jak mu tuhne krev v žilách, když spatřil tu obludu, která jakoby mu hleděla přímo do očí. Proti své vůli o několik kroků ustoupil, zatímco Conan pokročil kupředu a se sveřepým výrazem se obličejem skoro dotýkal lesklého povrchu zrcadla. Přitom si mumlal podivné kletby a výhrůžky v rodném jazyce.

"Při jméně samotného Mitry, Naboníde", vydechnul konečně Murillo celý rozechvělý, "co je to?"

"To je Thak", odpověděl kněz a znovu si opatrně osahával spánek. "Někdo by řekl, že je to opice, ale k opici má stejně daleko, jako k člověku. Jeho kmen žije daleko na východě v horách, které lemují východní hranice Zamory. Není jich už mnoho, ale kdyby nebyli časem vyhubeni, a ten osud je jistě očekává, mohly by se z nich za tisíce let vyvinout lidské bytosti. Jsou v proměnlivém stádiu vývoje, nejsou ani opicemi, jako jejich dávní předkové, ani lidmi, kterými by se stali jejich dalecí potomkové. Žijí ve vysokých, většinou téměř nepřístupných horách, neznají oheň, neumějí zhotovit oděv, ani postavit přístřeší, neznají zbraně. A přece mají určitý druh řeči, která se skládá převážně ze skřeků a mlaskání."

"Thaka jsem získal, když byl ještě mládětem a co jsem jej učil pochopil mnohem snáz a rychleji než jakékoliv opravdové zvíře. Byl mi současně tělesnou stráží i sluhou. Bohužel jsem si pozdě uvědomil, že je částečně člověkem, nemůže žít proto stále jen v mém stínu jako zvíře. Teď vím, že jeho mozek ukrývá cosi jako vzdor, nenávist a dokonce jakési podivné, pokřivené touhy uplatnit se a vyniknout."

"V každém případě udeřil ve chvíli, kdy jsem to nejméně očekával. Zdá se, že se dnes v noci zbláznil. Začal se najednou chovat jako divoké zvíře zachvácené vzteklinou, ale jsem si jist, že to byl výsledek dlouhého a pečlivého plánování.

Slyšel jsem ze zahrady hluk zápasu a šel jsem se podívat, co se děje - upřímně se přiznám, že jsem si myslel, že jsi to ty Murillo, koho trhá v zahradě pes na kusy - a uviděl jsem Thaka, který vylezl z křoví celý zastříkaný krví. Než jsem si uvědomil, co má v plánu, zařval, vrhl se na mne a zasadil mi hroznou ránu do hlavy. Pak si už nic nepamatuji, ale předpokládám, že poslušen jakýchsi podivných příkazů svého nedokonalého mozku, vysvěkl mne z oděvu a bezvědomého shodil sem dolů do podzemí. Proč - to vědí jen bohové.

Když jsem ho spatřil v zahradě, muselo to být krátce potom, co zabil psa. Pak mne odvlekl a teprve nakonec zabil Joku, toho muže, kterého jsi viděl mrtvého v domě. Joka by mi jistě přišel na pomoc, Thaka neměl nikdy v lásce."

Murillo opět pohlédl do zrcadla na podivné stvoření, které s výhružnou trpělivostí sedělo před zavřenými dveřmi. Zatřásl se, když si všiml obrovských černých tlap, hustě porostlých srstí. Tělo bylo silné, široké a přihrbené. Nepřirozeně široká ramena protrhla šarlatový šat a Murillo si všiml, že i ramena jsou hustě porostlá černou srstí. Tvář, vyhlížející pod šarlatovou kapucí, byla skutečně zvířecí. Ale Murillo jasně věděl, že Nabonidus věděl, o čem mluví, když prohlásil, že Thak není pouhým zvířetem. V rudě planoucích, mžourajících očích, stejně jako v celém postoji tohoto stvoření, bylo něco, co je odlišovalo od obyčejného zvířete. V tomto obludném těle byl uložen mozek a duše, které se pomalu a pracně pokoušely prorazit na povrch a přiblížit se člověku. Murillo stál v úžasu, když si uvědomil to vzdálené, ale nepopiratelné příbuzenství mezi rodem lidí a rodem zastoupeným příšerným tvorem, na něhož pohlížel. Zatočila se mu hlava, když si prchavě uvědomil, jak hluboká byla propast času a vývoje, z níž se muselo lidstvo pracně vyšplhat ke dnešní podobě.

"Určitě nás vidí", řekl Conan. "Proč se na nás nevrhne? Tohle okno by přeci dokázal snadno rozbít!"

Murillo si uvědomil, že Conan považuje zrcadlo, do kterého se dívá, za obyčejné okno.

"Nevidí nás", odpověděl kněz. "To, co vidíme, je místnost nahoře nad námi. Dveře, které tak hlídá, jsou na konci těchto schodů. Je tady prostě použit systém zrcadel. Všimli jste si zrcadel, které jsou tam nahoře rozmístěny po zdech? Přenášejí obrazy místnosti do trubek, ve kterých jsou menší zrcadla a nakonec se jednotlivé obrazy skládají a objeví se tady na velkém zrcadle."

Murillo si maně pomyslel, o kolik je kněz v myšlení a znalostech před svou generací, když je schopen vymyslet a vyrobit takové zařízení. Conan si krátce pomyslel, že se jedná o kouzla a dále se tím nezatěžoval.

"Tohle podzemí jsem budoval současně jako úkryt i vězení", pokračoval kněz ve vysvětlování. "Občas se stalo, že jsem se tady

musel ukrývat a pomocí těchto zrcadel jsem sledoval zkázu těch, kteří mě navštívili se zlým úmyslem."

"Proč ale tak upřeně pozoruje ty dveře?", dotazoval se Murillo.

"Musel zaslechnout, jak spadla mříž v odpadním tunelu. Mechanismus je totiž spojen se zvonkem nahoře. Ví, že někdo je v podzemí a čeká, až vyjde nahoru. Musím přiznat, že si dobře pamatuje co jsem ho naučil. Několikrát byl svědkem, co se stalo mužům, kteří vstoupili těmi dveřmi, když jsem zatáhl za provaz visící tam na té zdi. Teď čeká, aby mne napodobil."

"Nedá se nic dělat, můžeme jej jen pozorovat. Dokud je v místnosti nad námi, nemůžeme se odvážit vystoupit po schodech nahoru. Má sílu gorily a roztrhal by nás na kusy. Konečně, ani by nemusel použít síly, stačilo by, aby zatáhl za provaz a poslal by nás na věčnost."

"Jak?"

"Slíbil jsem, že vám pomohu k útěku", zněla odpověď. "Ne, že vám prozradím tajemství svého domu."

Murillo se chystal odpovědět a náhle se prudce zarazil. Opatrná ruka poodhrnula závěs na jedněch dveřích. Mezi polovinami závěsu se objevila tmavá tvář, jejíž blýskající oči se výhružně upíraly na zavalitou postavu v rudém šatě.

"Petreus!", zasyčel Nabonidus. "U Mitry, této noci se sem slétli supové z celého města!"

Tvář na okamžik znehybněla, zarámovaná rozdělaným závěsem. Přes vetřelcovo rameno nahlížely další obličeje, tmavé a pohublé, ve kterých se zračilo chmurné odhodlání a nedočkavost.

"Co tady dělají?", zamumlal Murillo a podvědomě ztlumil hlas, i když věděl, že jej nahoře nemohou zaslechnout.

"No, copak by mohl Petreus a jeho nadšení mladí nacionalisté pohledávat v domě Rudého kněze?", zasmál se Nabonidus. "Podívejte, jak dychtivě upírají zrak na postavu, o které si myslí, že patří jejich největšímu nepříteli. Podlehli stejnému klamu, jako ty; bude zajímavé pozorovat jejich zklamání, až zjistí, že se mýlili."

Murillo neodpověděl. Celá záležitost mu začala připadat naprosto neskutečně. Zdálo se mu, že sleduje loutkové představení, nebo jakoby jeho nehmotný dvojník nezúčastněně shlížel na jednání okolních lidí, sám nepozorován.

Viděl, že Petreus varovně zvedl prst ke rtům a pokynul svým druhům. Mladý šlechtic nebyl schopen odhadnout, zda Thak o vetřelcích ví. Opočlověk se ani nepohnul, seděl dále zády obrácen ke vchodu, kterým se muži tiše vkrádali dovnitř.

"Asi se zabývají stejnou myšlenkou, jako ty", šeptal mu Nabonidus do ucha. "Jejich pohnutky jsou však spíše vlastenecké, než sobecké. Do domu se jistě dostali snadno, teď, když pes je mrtev. Jaká je to pro mne příležitost, zbavit se jich navždy! Jen kdybych seděl na Thakově místě! Jeden skok ke zdi, zatáhnutí za provaz a ...!"

Petreus vstoupil jednou nohou opatrně na práh místnosti a jeho druzi mu byli v patách. V rukou se jim matně blýskaly čepele dýk. Náhle Thak vstal a obrátil se tváří k nim. Neočekávaná hrůza, která se jim postavila tváří v tvář tam, kde očekávali nenáviděný, ale známý obličej Nabonidův, zapůsobila na ně stejně, jako předtím na Murilla. Petreus se s výkřikem vrhl zpět a vrazil do svých druhů. Vráželi do sebe a padali jeden přes druhého. V té chvíli skočil Thak obrovským, groteskním skokem přes celou místnost a divoce trhnul silným sametovým provazem, který visel vedle dveří.

Vzápětí se závěsy rozletěly a odhalily celý dveřní otvor, ve kterém cosi zablesklo podivným, namodralým svitem.

"Pamatoval si to!", vykřikl Nabonidus nadšeně. "To není zvíře, ale poloviční člověk! Viděl, jak byla přivolána zkáza a dobře si to pamatoval! Dívejte se dobře! Dívejte se!"

Murillo viděl, že dveře byly teď vyplněny silnou tabulí těžkého skla, které sjelo odněkud zhora. Přes sklo byly vidět pobledlé tváře spiklenců. Petreus rozhodil ruce, jakoby ze sebe chtěl setřást překvapení z Thakova útoku, ohmatával průhlednou překážku a pak něco vykládal svým druhům. Teď, když byly závěsy roztažené, mohla trojice v podzemí pozorovat všechno, co se dělo v místnosti, kde byli nacionalisté uvěznění. Zděšeně se rozběhli v hloučku přes komnatu ke dveřím v protější stěně, kterými se zřejmě dostali dovnitř. Tam se náhle zastavili, jakoby zaraženi neviditelnou silou.

"Tím, že zatáhl za provaz, byla neprodyšně uzavřena celá místnost", zasmál se Nabonidus. "Je to jednoduché. Skleněné desky se pohybují drážkami v rámech. Zatáhnutím se uvolní pružiny, které drží desky nahoře, ty sjedou dolů a uzavřou celý prostor. Zvednout

se dají ovšem jen zvenku. To sklo se nedá rozbít. Ani muž s těžkou palicí by je nepoškodil. Á!"

Uvěznění muži propadli naprosté panice. Běhali zoufale od jedněch dveří k druhým, zběsile a marně bušili do průzračných desek a divoce hrozili pěstmi tmavé postavě dřepící venku. Pak jeden z nich zvedl hlavu, pohlédl ke stropu a podle pohybů rtů bylo možné soudit, že zoufale křičí. Ukazoval vzhůru,

"Pád skleněných desek uvolnil mlhu zkázy", řekl Rudý kněz a divoce se zasmál. "Je to pel šedého lotosu, který pochází z močálů smrti, ležících za zemí Khitájskou."

Ve středu stropu visel chomáč poupat zhotovených ze zlata, která se teď otevřela jako lístky velké, vyřezávané růže. Z nich se vyhrnula šedá mlha, která rychle naplnila celou místnost. Scéna uvnitř se rychle změnila. Místo hysterie nastoupilo šílenství a hrůza. Polapení muži se začali potácet, běhat ve zmatených kruzích. Pěna jim začala kapat ze rtů zkřivených nepříčetným smíchem. V divokém šílenství se vrhli jeden na druhého, bojovali dýkami a zuby, bodali, trhali a zabíjeli v ničivém deliriu. Murillovi se zvedl žaludek a byl rád, že neslyší vytí a řev, který se musel rozléhat tou prokletou komnatou. Zrcadlo bylo tiché, i když obraz byl živý.

Přede dveřmi této místnosti zkázy poskakoval Thak v divokém nadšení a radostně zvedal své chlupaté paže vysoko nad hlavu. Nabonidus stojící vedle Murilla se smál, jakoby sám propadl šílenství.

"Aha! To byl dobrý útok, Petree! To ho doslova rozpáralo! A teď jeden úder pro tebe, můj patriotický příteli! Tak! Teď už popadali všichni a živí trhají vlastními zuby maso z kostí zabitých!"

Murillo se otřásl. Cimmeřan,stojící za ním, tiše klel ve své drsné mateřštině. V místnosti šedé mlhy teď dlela už jen smrt. Spiklenci, posekaní, krvaví a zmrzačení leželi v rudém chomáči, ústa otevřená k výkřiku, obličeje zalité krví, oči tiše vzhlížející vzhůru šedivými kotouči smrtící mlhy.

Thak se kolébal jako obrovský trpaslík, přistoupil ke zdi, kde visel provaz a zatáhl za něj podivným pohybem stranou.

"Otvírá vzdálenější dveře", řekl Nabonidus. "U Mitry, je v něm mnohem více z člověka, než jsem si myslel. Vidíte? Mlha se ztrácí z místnosti a je odsávána pryč. Teď čeká, aby měl jistotu! Je opatrný - ví, co působí pel šedého lotosu - ví, že přináší šílenství a smrt.

"U Mitry!"

Murillo sebou trhl, při tomto výkřiku, plném naléhavosti.

"Naše jediná naděje!", vykřikl Nabonidus. Jestliže teď opustí místnost nahoře alespoň na pár minut, pokusíme se vyběhnout nahoru po schodech!"

Zavládlo napětí. Pozorovali obludu, která se nemotorně vykolébala dveřmi a zmizela ve vedlejší místnosti. V okamžiku, kdy se zvedly skleněné desky, spadly přes dveřní rámy opět těžké závěsy, které zakrývaly výhled do komnaty smrti.

"Musíme to riskovat!", vydechl Nabonidus a Murillo viděl, jak mu na čele vystupují kapičky potu. "Pravděpodobně teď odklízí mrtvá těla, tak, jak to viděl dělat mne. Rychle za mnou, nahoru po schodech."

Rozběhl se ke schodišti a pak vzhůru se svižností, která Murilla udivila. Mladý šlechtic i barbar se mu však drželi v patách a vzápětí uslyšeli výdech úlevy, když kněz otevřel dveře na vrcholu schodiště. Vyběhli do rozměrné místnosti, kterou znali už ze zrcadla ve sklepení. Thak nebyl v dohledu.

"Je vedle, v místnosti s mrtvými", zašeptal Murillo. "Zavřeme ho tam tak, jak on tam zavřel ty ubožáky!"

"Ne, to ne!", zalapal po dechu Nabonidus nezvykle pobledlý. "Jednak nevíme, jestli tam skutečně je. Mohl by se objevit dřív, než se dostaneme k provazu. Za mnou, tam do té chodby! Musím se dostat do své pracovny, kde mám zbraně, kterými ho mohu zneškodnit. Dveře do chodby jsou jediným východem z téhle místnosti, kde není umístěna past žádného druhu!"

Rychle jej následovali zakrytými dveřmi, které ležely přímo proti vchodu do místnosti s mrtvými. S nesmírným spěchem zkoušel Nabonidus dveře po obou stranách chodby, jedny po druhých. Všechny byly zamčené.

"Můj bože!", Rudý kněz se vysíleně opřel o zeď, obličej popelavě šedý. "Všechny dveře jsou zamčeny a Thak mi vzal moje klíče. Takže jsme se také ocitli v pasti!"

Murillo hleděl v úžasu na tohoto muže, kterého viděl poprvé v tak vzrušeném stavu. Nabonidus se však za chvíli vzpamatoval.

"To stvoření mne děsí. Kdybyste jako já viděli, jak snadno dokáže rozsápat člověka - Mitra nám pomoz! Ale teď s ním musíme bojovat tím, co nám bohové nabídli. Pojďte!"

Vedl je zpátky k závěsem zataženému vchodu. Nahlédli do velké místnosti právě včas, aby spatřili, jak se Thak vynořil z protilehlých dveří. Bylo zřejmé, že opočlověk má nějaké podezření. Malá, blízko sebe posazená očka těkala ze strany na stranu, na tváři se mu usadil zlobný výraz. U každého vstupu, ke kterému se přiblížil rozhrnul závěsy a nahlížel za ně.

Nabonidus ustoupil a roztřásl se jako list. Sevřel Conanovi rameno. "Poslyš, muži,troufnul by sis postavit se se svým nožem proti jeho tesákům?"

Místo odpovědi Cimmeřanovy oči modře zaplály.

"Tak rychle!", zašeptal Rudý kněz a postrčil jej za tu část závěsu, která visela u zdi vedle vchodu. "Stejně nás už brzo objeví. Připoutáme jeho pozornost na sebe. Až proběhne kolem tebe, vraž mu čepel do zad, pokud to jen trochu půjde. Ty, Murillo, se mu ukaž a rozběhni se chodbou. Mitra je mi svědkem, že v souboji muž proti muži s ním nemáme jedinou šanci, ale našel by nás a pak jsme tak jako tak odsouzeni k smrti."

Murillo cítil, jak mu krev tuhne v žilách, ale vzmužil se a postavil se přímo do dveřního otvoru. Thak, stojící na opačné straně místnosti se okamžitě otočil, změřil si ho a s divokým řevem zaútočil. Rudá kápě se mu svezla nazad a odkryla černou, podivně tvarovanou hlavu, černé ruce a rudý plášť byly postříkány vlhkou červení. Když se s vyceněnými tesáky rozběhl přes místnost - obrovská hmota svalů a kostí nesená křivýma nohama - vypadal jako karmínovo-červená hrůza, která vystoupila z příšerného snu.

Murillo se otočil a rozběhl se chodbou a přestože byl rychlý, chlupatá obluda mu byla v mžiku v patách. Pak, ve chvíli, kdy opočlověk míjel závěsy, z jednoho z nich vyletělo svalnaté tělo, které dopadlo přímo na Thakova chlupatá ramena a zároveň se vzduchem zableskla dýka, která se zabořila až po rukojeť do mohutných zad obludy. Thak příšerně zařval, když jej náraz připravil o rovnováhu a oba soupeři se zřítili na zem. Rozpoutal se divoký souboj, vzduchem zavířily ruce a nohy, znovu se zablýskla čepel i tesáky.

Murillo viděl, jak Cimmeřan objal nohama sudovitý hrudník opočlověka a zatímco se ze všech sil snažil udržet si svou pozici na zádech protivníka, ruka s dýkou neustále dopadala. Thak se pokoušel setřást svého nepřítele, přetáhnout jej dopředu, na dosah děsi-

vých tesáků, které se zatím v marné snaze svíraly naprázdno. Ve víru úderů a rudých cárů pláště se váleli chodbou. Jejich pozice se měnila tak rychle, že Murillo si netroufl použít pozvednutou židli v obavě, aby nezasáhl Cimmeřana. S hrůzou pozoroval, jak navzdory momentu překvapení, který Conanovi pomohl v první chvíli a přestb, že těžký plášť bránil svými záhyby Thakovi ve volném pohybu, opočlověk, díky své nelidské síle získává rychle převahu. Cimmeřan byl nezadržitelně tažen Thakovou chlupatou paží dopředu. Opočlověk utržil tolik hroznych ran, že by to stačilo zabít několik mužů. Conanova dýka se nořila stále znovu a znovu do Thakových zad, krku a hrudníku, krvácel z mnoha ran. Pokud blýskavá čepel nezasáhne co nejdříve některých z životně důležitých orgánů, Thakova nesmírná životaschopnost překoná tato zranění. Conan první podlehne lesklým tesákům a po něm i jeho společníci.

Conan teď sám bojoval jako divé zvíře. S výjimkou přerývaného dechu nevydal jediný zvuk. Černé drápy jeho protivníka a drtivý stisk neforemných tlap jej drásaly a trhaly, rozšklebené čelisti se už, už blížily ke Conanově krku. V té chvíli se na okamžik sklidnili ve své divokosti a Murillo se chopil této příležitosti. Rozmáchl se vší silou židlí a úder, který by obyčejnému člověku rozbil hlavu napadrť, dopadl. Těžká židle se odrazila od Thakovy lebky, ale na okamžik omráčená obluda povolila v tom okamžiku drtivé sevření. Zadýchaný Conan, krvácející jako po dlouhém boji, se vrhl dopředu a vrazil dýku až po jílec do srdce opího muže.

S nepřirozeným třasem se člověk - zvíře vztyčil a pak se bezvládně zřítil k zemi. Divoké oči zapadly a potáhly se skelnou blankou, mohutné končetiny se ještě jednou zatřásly a pak znehybněly.

Conan potácivě vstal a otíral si pot a krev z očí. Krev kapala z čepele dýky a z rukou, praménky krve mu stékaly po stehnech, hrudi i pažích. Murillo jej chytil za rameno, aby jej podepřel, ale barbar jej netrpělivě setřásl.

"Až nebudu schopen stát bez pomoci, bude to znamenat, že umírám", zamumlal zhmožděnými rty. "Ale dal bych si džbán vína!"

Nabonidus hleděl na mrtvolu ležící na zemi, jakoby nemohl uvěřit vlastním očím. Obluda, tak groteskně vyhlížející v cárech rudého pláště tady ležela černá, chlupatá a odporná a přesto byla víc člověkem než zvířetem. Dalo by se říci, že mrtvé tělo vyzařovalo jakýsi podivný, chmurný pathos.

Tak to cítil i Cimmeřan, protože ze sebe namáhavě vypravil: "Dnes v noci jsem zabil muže, ne zvíře. Připočtu jej k náčelníkům, jejichž duše jsem poslal na cestu věčnou temnotou a mé ženy o něm budou jednou zpívat."

Nabonidus se sehnul a zvedl ze země svazek klíčů na zlatém řetízku. Vypadly během boje z opasku opího muže. Pokynul svým společníkům, aby jej následovali. Došel ke dveřím, odemknul je a první vstoupil dovnitř. Místnost byla osvětlena stejně jako ostatní. Rudý kněz uchopil nádobu s vínem, která stála na stole a naplnil křišťálové poháry. Jeho společníci dychtivě pili a on mezitím zašeptal: "Jaká je to noc! Už skoro svítá a co teď s vámi, přátelé?"

"Ošetřím Conanovi zranění, pokud mi dáš nějaké obvazy a mast", řekl Murillo. Nabonidus přikývl a vykročil ke dveřím, vedoucím do chodby. Cosi v jeho postoji přimělo Murilla, aby se na něj pozorněji zadíval. Ve dveřích se Rudý kněz náhle otočil. Jeho tvář prodělala podivnou změnu. Oči mu zaplály divokým ohněm a jeho rty byly staženy v nehlučném smíchu.

"Všichni darebáci pohromadě!", v jeho hlase zaznívala obvyklá jízlivost. "Ale ne všichni hlupáci! Ten pravý hlupák tady jsi ty, Murillo!"

"Co tím chceš říci?", mladý šlechtic vykročil ke dveřím.

"Zpátky!", práskl Nabonidův hlas jako bič. "Ještě jeden krok a zemřeš!"

"Co je to za zradu?", vykřikl Murillo. "Přísahal jsi přece ..."

"Přísahal jsem, že králi nepovím ten žertík, který se tě týká! Nepřísahal jsem, že nevezmu věci do vlastních rukou, když to bude jen trochu možné! Myslíš si, že bych zmeškal takovou příležitost? Za obyčejných okolností bych si netroufal odstranit tě sám, bez královského souhlasu, ale takhle se to nikdo nedoví. Hodím tě do kádě s kyselinou spolu s Thakem a těmi Petreovými hlupáky a co se kdo dozví? Jaká to byla pro mne noc! I když jsem ztratil neocenitelné služebníky, zbavil jsem se celé řady nebezpečných nepřátel. Zpátky! Jsem už za prahem a nemůžeš mě dostihnout včas. Jediné trhnutí touto šňůrou a jsi na cestě do pekla! Tentokrát to není šedý lotos, ale něco stejně spolehlivého. Téměř každá místnost v mém domě skrývá nějakou past. A tak Murillo, ty nebetyčný hlupáku ..."

Příliš rychle, než aby to stačilo lidské oko postřehnout, sebral Conan ze země těžké sedátko a vší silou jím mrštil. Nabonidus s výkřikem instinktivně napřáhl na obranu paži, ale pozdě. Těžký kus nábytku jej zasáhl přímo do hlavy. Rudý kněz rozpřáhl ruce, otočil se kolem vlastní osy a padl na obličej. Kolem hlavy se mu začala rychle šířit karmínová kaluž.

"Tak jeho krev byla nakonec přece jen červená", zavrčel Cimmeřan.

Murillo si odhrnul z čela roztřesenou rukou prameny slepených vlasů a v záchvatu náhlé slabosti, prameníci současně z prožitého nebezpečí i úlevy, se těžce opřel o stůl.

"Svítá", řekl. "Zmizme odtud, než se v tomhle příšerném domě setkáme s dalším nebezpečím. Podaří-li se nám nepozorovaně přelézt zeď zahrady, nikdo nás nebude s těmito událostmi spojovat. Ať si policejní úředníci najdou vlastní vysvětlení."

Pohlédl na tělo Rudého kněze, ležící v kaluži krve a pokrčil rameny.

"Tak ten největší hlupák byl nakonec on. Kdyby se nám nechtěl nakonec vysmát, byl by se nás opravdu snadno zbavil."

"Tak", řekl Conan klidně, "vydal se na cestu, kterou se dříve či později vydá každý darebák. Rád bych vybral dům, ale myslím, že bude opravdu lepší, když se odtud ztratíme co nejdříve."

Když se vynořili ze stínů zdi, teď už zšedlých přicházejícím ránem, řekl Murillo: "Teď, když se Rudý kněz vydal do neznáma, nestojí mi tady nic v cestě a já se ve městě nemusím ničeho bát. Ale co ty? Je tady stále ta záležitost s tím knězem v Bludišti a ..."

"Upřímně řečeno, mám už tohohle města dost", ušklíbl se Cimmeřan. "Říkal jsi něco o koni, který čeká u Krysí díry. Rád bych zjistil, jak rychle mě ten kůň donese do nějakého jiného království. Je ještě mnoho cest, které bych rád projel dříve, než se vydám na tu, kterou kráčel dnes v noci Nabonidus!"

HOST.

Ivan Adamovič

POSLEDNÍ CIMMEŘAN

Stroj času se zastavil, vysoký tón, který mne po celou cestu provrtával mozek, konečně polevil a postupně přecházel celou akustickou stupnicí až k jemnému bručení. Červené kontrolky na přístrojovém panelu začaly pohasínat a jejich záře osvětlující kabinu byla nahrazována uklidňujícím modravým svitem číslic na obrazovce přímo přede mnou.

Do tmy kabiny plála tiše cifra 1936,00.

Pokud jsem se nezmýlil v kalibraci, měl jsem se teď nacházet v lese u městečka Cross Plains ve státě Texas a datum místních novin se mělo shodovat s modrými ciframi na obrazovce.

Odsunul jsem poklop a hned jsem musel přivřít oči před vodopádem slunečního světla, který zaplavil kabinu. Bylo pravé poledne, stejně jako při startu a slunce stálo právě v zenitu. Nasadil jsem si stylové tmavé brýle a vysoukal jsem se z otvoru. Vydechl jsem úlevou, když jsem spatřil, že i druhý stroj řízený automatikou klidně spočívá dva metry od mého, zabořen do polštářků mechu malé lesní mýtinky.

Ještě jednou jsem překontroloval je-li vše v pořádku, uzavřel průlez a sklouzl se po hladkém povrchu stroje na zem. Obešel jsem vejčitý tvar mého podivného dopravního prostředku, opřel jsem se o nejbližší strom, přivřel oči a zhluboka vdechoval křehkou vůni lesa. Nebylo proč spěchat. Tolik let jsem čekal na tento okamžik a měl jsem právo jej plně vychutnat.

První fáze mé cesty se podařila znamenitě. Stál jsem tam se zavřenýma očima a viděl jsem znovu toho malého kluka jak si čte v noci pod peřinou žloutnoucí stránky starých dobrodružných časopisů ve skomíravém světle baterky. Potom, když už se mu klíží oči, zhasíná, ukládá časopis pod postel, zakládá si ruce za hlavu a dívá se oknem ven na těch několik hvězd, které přemohly záři města. Ten kluk tady teď stojí, opírá se o strom a s údivem si uvědomuje, že to, co bylo léta planým snem, se v těchto chvílích stává skutečností. Skutečností, která voní jehličím a starými časopisy.

Když jsem se dosyta nadýchal lesních vůní, zvedl jsem ze země sako, přehodil si jej přes rameno a začal jsem sestupovat po stráni dolů do městečka.

Noviny mi toho o přesnosti přístrojů moc neprozradily, protože bylo nedělní odpoledne a všude měli zavřeno. Při tomto zjištění, s vyschlým hrdlem a prázdným žaludkem bylo na místě opravit výrok klasika: časy se mění, ale my se neměníme s nimi. Neděle je zavírací den bez ohledu na letopočet. Musel jsem se spokojit s tabletkou koncentrátu "Le gateau de riz".

Že jsem se ale v kalibraci nezmýlil, to mi bylo jasné hned, jak jsem se rozhlédl. Domy, oblečení chodců, modely aut, z toho všeho dýchala atmosféra amerického městečka třicátých let. Několik nedlážděných ulic s tak hustým provozem, že kdybyste usnuli na křižovatce, spíš by vás zabil náhodný meteorit, než by vás přejelo auto a podél ulic dřevěné a zděné domky, připomínající vzdáleně divoký západ, verandy, houpací křesla a všechno to ostatní. Z většiny komínů stoupal kouř, ulicí se prohánějí nejrozmanitější vůně chystaných obědů a mně se v žaludku zvolna rozpouštěla absolutně nevonící a chutěprostá "Le gateau de riz".

Vytáhl jsem z kapsy starožitně vyhlížející kožené pouzdro na doklady a ještě jednou překontroloval adresu, přestože jsem ji měl nazpaměť. Není těžké najít dům v městečku o jedné hlavní ulici a několika postranních uličkách. Zabočil jsem do jedné z nich, která chvalabohu poskytovala aspoň trochu stínu a bez potíží jsem nalezl správný dům. Kapesníkem jsem si ještě otřel pot z obličeje, zhluboka se nadechl, abych zaplašil lehkou nervozitu a zazvonil.

Za několik sekund se ozvaly z hloubi domu kroky, dveře se otevřely a v mezeře mezi nimi a rámem se objevil vrásčitý obličej služebné v bílém čepečku a stejnokroji - no, zkrátka jako z třicátých let.

"Co si přejete?", vybafla na mne zcela neromanticky.

"Dobrý den. Mohl bych prosím mluvit s panem Howardem?", vysoukal jsem ze sebe.

Služebná si mne změřila podezíravým pohledem, ale pozvala mě dál. Nevím, jestli na ni víc zapůsobila moje zdvořilost, nebo špatný přízvuk cizince; každopádně jsem se zřejmě nehodil do jejích šablon na žebráky a obchodní agenty, kteří byli ve Státech v každé

době stejní. Vstupní hala na mne dýchla příjemným chladem a příšeřím.

"Robert přijde za chvíli", zaskřehotala už lidštěji služebná. "Můžete na něj počkat v jeho pracovně."

Zatetelil jsem se v duchu radostí. Uvidím pracovnu člověka, za kterým jsem neváhal přijet, jak by řekl básník, ze samotných hlubin nezrozeného času. Dávný sen docela slibně pokračoval.

První pohled mě trochu zklamal. Pracovna se spíše podobala malému pokojíku chudého studenta. Jako první mi padla do oka knihovna, doslova přetékající odrbanými, bezpochyby nesčíslněkrát čtenými sešity s přepestrými obálkami plnými rytířů, nejroztodivnějších oblud, upířích tváří, hradů a démonů. Za tuhle knihovnu by dal mnohý sběratel z konce století celé jmění. Před mými zraky tu defilovaly lákavě názvy jako Weird Tales, Horror Stories, Fantasy Adventures a další, v mé době naprosto zapomenuté. Naproti dveřím stál pod oknem široký psací stůl, zavalený horou papírů, pod kterou jsem nejasně tušil obrysy psacího stroje. Popsané i čisté papíry se válely všude i po zemi a pod nejvyšší hromadou v koutě za stolem jsem odhadoval pohřbený odpadkový koš. Vpravo od stolu stála úzká pohovka a na zdi nad ní visely boxerské rukavice a nějaké fotografie. Chtěl jsem si je blíže prohlédnout, když se za mými zády ozval hluboký hlas.

"Vy jste nakladatelský agent?"

Otočil jsem se a mimoděk jsem ucouvl před mohutnou postavou, která se tyčila ve dveřích. Sám nejsem žádná pápěrka a chatrné židle na mne nesou vzpomínky, ale muž, který stál přede mnou, měl dobrých sto kilogramů a všechny investovány do svalů. Cítil jsem, jak mi buší srdce napětím. Přesně takhle jsem si představoval člověka, kvůli kterému jsem se skoro deset let pachtil se strojem času, kvůli kterému jsem v mládí dělal sportovní kulturistiku, člověka, který stvořil nepřemožitelného a nesmrtelného barbara Conana, spisovatele Roberta Erwina Howarda.

Teď, když jsem stanul tváří v tvář podle mého názoru nejpozoruhodnějšímu spisovateli tohoto století, geniálnímu vypravěči příběhů meče a magie z imaginárních zemí minulosti, dočista jsem zapomněl všechny ty úvody a obratné fráze, které jsem si připravil, a začal jsem něco nervózně drmolit o stroji času, o mé vlasti ve

střední Evropě, kterou asi nezná, o tom, že jsem se rozhodl přeložit celé jeho dílo do svého rodného jazyka, aniž bych ze to cokoliv dostal, o historii, o kulturistice, o klubech přátel Conana a o spoustě dalších věcí, zatímco velký Howard stál pořád ve dveřích ruce zkřížené na prsou, přikyvoval a na hlavě měl přesně ten klobouk, ve kterém je vyfocen v Nicholsově encyklopedii.

"Nevěřím vám ani slovo, ale vyprávíte docela zajímavě", promluvil konečně. "Posaďte se, proč stojíte? Dáte si gin nebo whisku?"

Nakonec to bylo báječné odpoledne. Seděli jsme proti době, kouřili jsme, začali jsme si tykat, pokud je to v angličtině možné, Robert mi říkal Johne, protože Jan neuměl vyslovit a dovedl vyprávět celé hodiny legendy o bojovníku Conanovi, o jeho dobrodružstvích v dávné Hyborii a já jsem viděl, že do postavy Conana vložil sám sebe, své chlapecké sny a touhy, které mu táhly hlavou, když byl jako chlapec dlouhé měsíce nemocný a jediným společníkem mu byly dobrodružné magazíny.

Zatímco Robert mluvil, studoval jsem jeho obličej a chování. Byl to zvláštní člověk, jako by v něm neustále soupeřil introvertní mladík, jímž ve skutečnosti byl - bylo mu tehdy devětadvacet - s odvážným, přímým a otevřeným dívochem, jímž byla jeho literární postava. I jeho široký obličej měl chlapecké rysy, avšak jakmile se stočila řeč na Conana, svraštil husté obočí a oči mu divoce plály. Obvykle mluvil hlubokým hlasem, ale ve chvílích vzrušení začal jeho hlas stoupat, dokud si toho on sám nevšiml a nepřešel znovu do dospělého barytonu. Rozhodně vypadal starší než opravdu byl, a vyjadřoval se jako starý zkušený muž, což bylo v rozporu s nedostatkem životních zkušeností a s jeho závislostí na matce, kterou nesmírně miloval.

Myslím, že mi uvěřil. Předvedl jsem mu několik věcí ze své doby a věnoval jsem mu román Almuric, který měl ještě nedokončený v psacím stroji. Ostatně, ve svém krátkém, ale pestrém životě už toho zažil tolik, že ho nemohl rozházet ani jeden cestovatel časem.

Výborně jsme si rozuměli, až do chvíle, kdy jsem se ho trochu ironicky zeptal, jestli snad věří, že jeho postava Conan opravdu existovala. Vyskočil z křesla tak prudce, že přitom převrhl svoji skleničku, ale on si toho vůbec nevšímal, chodil po pokoji sem a tam a popotahoval ze své dýmky.

"Přirozeně, že Conan existoval! Jinak bych nikdy nenapsal všechna ta dobrodružství, která jsem nevím jak, vycítil přes tisíciletí. Všechno, co jsem napsal, se opravdu stalo. Neměls pravdu, Johne, když jsi říkal, že svoji osobnost vkládám do postavy Conana, naopak. To já se přizpůsobuji Conanovi, to já se snažím žít jako on, který opravdu žil!"

Díval jsem se na jeho výbuch vzteku a nesnažil jsem se mu nic rozmlouvat. Každý člověk má své sny, kterým dává přednost před skutečností, a bylo by kruté mu je brát. Rozhodl se ale sám Robert. Prudce se zastavil a pohlédl mi do očí.

"Dokážu ti to, Johne. Jestli máš opravdu stroj času, nebude problém dostat se do dávné Hyborie a poznat Conana osobně. Ach, Johne, rád bych s ním prožil aspoň jeden den, jedno jediné dobrodružství z těch tisíců, co prožil. Doufám, že mu nebudu na obtíž", dodal a napjal mohutné svaly, které látka košile stěží udržela.

Souhlasil jsem. Jestli to stroj dokáže, ať se přesvědčí sám.

"To tam pojedem v našich odpoledních oblecích?", zeptal jsem se ho.

"Nepojedem", odpověděl krátce a otevřel skříň na šaty. K mému údivu vyndal ze skříně dva kompletní barbarské úbory - pevné mokasíny, kožené kalhoty a kazajku se srstí dovnitř. Oblékli jsme se do toho a připjali si široké opasky, on s těžkým mečem a já s oboustrannou sekerou.

"Nechal jsem si to vyrobit na objednávku", usmál se láskyplně Robert při pohledu na naše hyboriánské soupravy. "Občas s tím cvičím na zahradě. Dodává mi to inspiraci a zkušenosti." Při těchto slovech vytáhl z pochvy svůj těžký meč a opsal jím kolem mě tak těsnou osmičku, že jsem ucítil na tváři závan svištící čepele. Robert byl zkrátka Conan každým coulem.

Vyšli jsme z domu zahaleni do dlouhých plášťů, abychom nebudili pozornost. Už byla noc, Na nebi zářily hvězdy a mně jen tak mimoděk napadlo, zda bych podle nich poznal, že jsem v minulosti vzdálené padesát let. Souhvězdí hyboriánského věku, Conanova světa vzdáleného dvanáct tisíc let, vypadají určitě úplně jinak. Vykročili jsme tichými nočními ulicemi směrem k lesíku, kde čekaly mé stroje času.

"Proč máš dva stroje?", zeptal se mne věcně Robert, když jsme došli na místo. Les temně šuměl a občas jeho ticho prořízl výkřik nočního ptáka.

"Vidíš, skoro bych na to zapomněl, Roberte. Chtěl jsem tě pozvat do naší doby. Mám tam pár přátel, bez kterých bych stroj nedal nikdy dohromady a kteří mají rádi Conana skoro stejně jako já."

"Možná", pokrčil rameny Howard. "Nejdřív ale máme schůzku v divoké Cimmerii. Někdo tam na mě čeká", dodal zamyšleně a ještě jednou pohlédl dolů na domky městečka, které spalo klidným spánkem. Ukázal jsem mu, jak se stroj ovládá, počkal jsem, až za ním zapadne víko a sám jsem se také uvelebil ve svém. Vyťukal jsem na klávesnici cifru - 12 000 a zacpal jsem si uši před sílícím hvízdáním.

Když utichl hluk stroje, první co jsem uslyšel, bylo šumění vln. Stáli jsme na břehu moře, jazyky příboje olizovaly podpěry našich strojů a já jsem si uvědomil, jak jsme měli na mále. Kdybychom se zhmotnili o několik kroků vedle, byli bychom pod vodou. Přístroje sice dovedou předem zajistit, aby stroj přistál na pevné půdě, ale sotva by dokázaly rozeznat suchou zem od mořského dna. Vyhodil jsem ven svou sekeru a vyskočil za ní. Robert už stál venku ve své zbroji a mačkal si dlaně střídavě na levé a pravé ucho.

"To pískání se nedalo snést", zabručel jenom a s úplnou samozřejmostí vykročil podél pobřeží vzdouvajícího se moře. Já jsem ho následoval a nestačil jsem se rozhlížet kolem sebe. Zhluboka jsem dýchal vlhký vzduch doby, kdy ještě nestály egyptské pyramidy. Robert se choval, jako by tu byl doma.

Asi po hodině rychlé chůze jsme dorazili k vesnici. Nebyla to samozřejmě vesnice ovládaná mocným mágem, který po nocích běhá po střechách v těle obrovského pavouka, nebyla tu tůň, ze které každý měsíc vylézala hladová obluda pro svůj příděl nevinných dívek, nebyli tu svalnatí muži s meči u pasu. Byla to vesnice nechápavých lovců ryb, zahalených do vydělaných kůží, neznajících ani pořádnou řeč jako prostředek k dorozumívání. Procházeli jsme mezi dětmi, které se batolily v písku a zvědavě po nás pokukovaly, kolem mužů s nepříliš duchaplným výrazem v obličeji a s napřaženými holemi. Nebyli jsme v žádné Cimmerii, mezi troskami hradů, obývanými ďá-

belskými kněžkami a ztělesněnou hrůzou. Stáli jsme mezi chýšemi z proutí a bláta.

Robert šel přede mnou a vrtěl nechápavě hlavou. Nakonec se otočil. "Asi jsme nepřistáli na správném místě, Johne. Může tvůj stroj také létat? Musíme jinam, tohle není ani drsná Cimmerie, ani Aquilonie, ani žádný jiný kraj, kde se pohybuje Conan."

Vrátili jsme se k našim strojům. Nebylo problémem změnit časový vektor na prostorový, aby stroje mohly skákat naopak prostorem; na to jsem pamatoval už při konstrukci.

Projížděli jsme tímto světem křížem krážem, prozkoumali jsme všechny kontinenty, zhmotňovali jsme se vždy asi dvacet metrů nad zemí, abychom se nevynořili z nulového pole ve vodě. Poznali jsme za jediný den tuto dobu jako ji nezná žádný historik.

Na všech zastávkách jsme ale viděli stejný obrázek: primitivní vesnice, obývané nikoliv lstivými bojovníky, ale buď zemědělci nebo lovci zvěře. Nenašli jsme žádné království ani vznikající, natož pak zaniklé. Nízké postavy domorodců měly daleko ke svalnatému tělu Conana. Jedno jsme ale přece jen našli. Poblíž průlivu mezi dvěma kontinenty, kterým se v budoucnu bude říkat Evropa a Afrika, se rozkládal velký ostrov, který nebyl na žádné pozdější mapě.

Jeho obyvatelé byli o poznání vyspělejší, měli už vyvinutý vlastní jazyk a ovládali umění zpracovávat měděnou rudu. Svůj ostrov nazývali Atalis. Všechno nasvědčovalo tomu, že stojíme na ostrově, kterému se jednou začne říkat Atlantis, na zemi odsouzené k zániku v hlubinách oceánu.

Robertův zoufalý obličej se konečně trochu vyjasnil. Seděli jsme na skaliskách na jednom z mysů ostrova a sledovali ohnivý západ slunce nad mořem.

"Tak vidíš, Johne", říkal vítězoslavně, "přece jenom existuje země, jejíž krev koluje v Conanových žilách. Nepopisoval jsem snad ve svých Nemedijských kronikách Atlantidu?"

"To je ale jediná věc, která se shoduje s Conanovým světem", řekl jsem jemně. Vím, jaké to je, když skutečnost člověka obere o jeho sen. "Sám vidíš, že Conan nežije."

Robert seděl vedle mne jako nešťastný obr a dlouho se díval na rudý pruh slunečního světla, který tančil na hřbetech vln. Viděl jsem na jeho obličeji, že usilovně o něčem přemýšlí. Jako by váhal nad nějakým důležitým rozhodnutím. Po chvíli se jeho svalnatá postava vztyčila v celé své výšce proti hasnoucímu nebi a v jeho ruce se objevil meč. Poslední paprsky odcházejícího slunce se na jeho ostří slily v oranžovou čáru, která vzbuzovala dojem, že meč plane živým ohněm.

"Přece jen se mýlíš, Johne", pronesl svým hlubokým hlasem. "Conan ž i j e." S těmito slovy zasunul těžký meč do pouzdra a napřáhl ke mně ruku. "Vrať se zpátky, Johne, a nech mi tady svůj druhý stroj."

"Ty tady chceš zůstat?", vypravil jsem ze sebe, když jsem si uvědomil význam jeho slov.

"Jestli chceš, zůstaň tu se mnou. Byli bychom skvělá dvojka, co ty na to?"

"To je přece nesmysl, vždyť ..." Zarazil jsem se, protože jsem v jeho obličeji vyčetl, že nikdy nemluvil tak vážně.

"Já už se nevrátím, kamaráde", řekl tvrdým hlasem. "V každé době jsou potřebné pevné svaly a rychlý meč. Jestli se rozmyslíš, vrať se. Bude tady určitě spousta práce."

Potom se otočil a vykročil směrem k pralesu, který pokrýval víc než půlku ostrova.

"Roberte", zavolal jsem za ním. "Můžeš se mi aspoň na památku podepsat do knihy, kterou jsem ti dal?"

Zastavil se a otočil ke mně hlavu. "Conan neumí psát", zavolal a já měl pocit, že se mu při tom zachvěl hlas.

V té chvíli jsem ho viděl naposledy a tak si na něj také pamatuji - mohutná postava s těžkým mečem u boku, jak pružně kráčí v houstnoucím šeru vstříc dalším dobrodružstvím.

Když jsem usedal do kabiny svého stroje času, napadlo mě, že Howard není člověk, který ztratil svůj sen, ale že to je muž, který svůj sen právě našel.

Už se nikdy nedozvím, co ho přimělo k tomu, aby se vrátil do roku 1936 a prostřelil si v automobilu hlavu revolverem. Nemyslím, že to způsobila smrt jeho matky, protože tak by se možná zachoval Robert Howard, ale nikdy ne Conan. Asi ve své dávné minulosti narazil na někoho, kdo jej přemohl a přinutil jej plazit se před ním na kolenou. A copak je možné zvítězit nad nepřemožitelným Conanem?